

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

16. KVĚTNA 2010

Z obsahu:

Dva svatí kněží

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
28. dubna 2010
- strana 2 -

Don Bronislaw Markiewicz

Galerie svatých kněží
- strana 4 -

Panna Maria Lujanská

- strana 6 -

Žalobcem je špatné svědomí

Kdo má zájem
na obviňování Pia XII.
- strana 7 -

Dobrovolník mezi osvětivskými vězni Włodzimierz Rędzioch

- strana 9 -

Svatý František obrací heretiky (17)

- strana 10 -

Prolomeno obléhání řvoucího lva

Inos Biffi
- strana 11 -

Benvenuto Tisi (1481-1559): Nanebevstoupení Páně (Galleria Nazionale d'Arte Antica, Řím)

Blížíme se k závěru Roku kněží a v tuto poslední dubnovou středu bych chtěl mluvit o dvou kněžích, kteří jsou příkladem v tom, jak se zasvětili Bohu a svědectví v církvi a pro církev prožívané lásky k těm nejpotřebnějším bratřím: jsou to svatý Leonard Murialdo a svatý Josef Benedikt Cottolengo. U prvního si připomínáme 110. výročí úmrtí a 40. výročí kanonizace, u druhého začaly oslavy 200. výročí kněžského svěcení.

Leonard Murialdo

Murialdo se narodil v Turíně 26. října 1828: je to Turín svatého Jana Boska a také samot-

Dva svatí kněží

ného Josefa Cottolenga, půda plodná na mnoho příkladů svatosti věřících laiků i kněží. Leonard byl osmým synem v prosté rodině. Již jako dítě vstoupil spolu s bratrem do Ústavu otců scolopiánů v Savoně, kde absolvoval základní, střední i vyšší školu; našel zde kvalifikované vychovatele, solidní náboženské prostředí, důkladnou katechezi a pravidelnou náboženskou praxi. Během dospívání prožil nicméně životní a duchovní krizi, která ho přiměla vrátit se k rodině a dokončit studium v Turíně, kde se zapsal

na dvouletý kurs filosofie. „Návrat ke světlu“, jak vypráví, nastoupil po několika měsících díky generální zpovědi, při které objevil nesmírné Boží milosrdenství; v 17 letech v něm dozrálo rozhodnutí stát se knězem, aby se odvděčil za lásku Bohu, který ho zahrnul svou láskou. Na kněze byl vysvěcen 20. září 1851. Právě v té době ho poznal a ocenil v oratoři Anděla strážného Don Bosco, který ho přesvědčil, aby převzal vedení nové oratoře svatého Ludvíka v Porta Nuova, kde působil do roku 1865. Tam se setkával s těžký-

mi problémy těch nejchudších, navštěvoval jejich domy a užíval v něm hluboká vnímavost sociální, vychovatelská a apoštolská, která ho přivedla k rozhodnutí věnovat se výslovně četným aktivitám ve prospěch mládeže. Katecheze, škola, rekreační aktivity byly základem jeho výchovné metody. Don Bosco ho chtěl mít s sebou, když jel na audienci, kterou mu poskytl bl. Pius IX. v roce 1858.

V roce 1873 založil Kongregaci svatého Josefa, která viděla svůj apoštolský cíl ve formaci mládeže, zvláště té nejchudší a nejpouštěnější. Turínské prostředí se v té době vyznačovalo velkou nabídkou charitativních děl a aktivit, které Murialdo rozvíjel až do své smrti 30. března 1900.

Rád bych zdůraznil, že ústředním bodem Murialdovy spirituality je přesvědčení o Boží milosrdné lásce: o Otci vždy dobrém, trpělivém a velkodušném, který zjevuje velikost a nesmírnost svého milosrdenství svým odpuštěním. Tuto skutečnost zakusil svatý Leonard nejen v rovině intelektuální, ale také existenciální v živém setkání s Pánem. Pokládal se vždy za člověka, kterého obdaroval milosrdný Bůh: z toho důvodu prožíval pocit radostné vděčnosti k Pánu, jasné vědomí vlastní omezenosti, horoucí touhu po pokání a ustavičné úsilí o velkodušné obrácení. Chápal celý svůj život nejen jako osvícený, vedený a opřený o tuto lásku, ale také ustavičně ponořený do nekonečného Božího milosrdenství. Ve své duchovní závěti napsal: „Tvoje milosrdenství mne, Pane, obklopuje... Jako je Bůh vždy a všude, tak je vždy a všude láska a vždy a všude je milosrdenství.“ Při vzpomínce na krizi v mládí poznamenává: „Hle, jak dobrý Bůh chtěl dát ještě zazářit své dobrotě a velkodušnosti zcela zvláštním způsobem. Nejen že mě znovu přijal do svého přátelství, ale projevil mi zvláštní náklonnost, povolal

Pokračování na str. 12

Slyšet dnes kázání o nebi se vám jen tak lehce nepodaří. Asi to není nosné téma. Jak se to vezme. Ve skutečnosti je to téma o tom nejpodstatnějším. Jde tu o všechno. Nebe má jen jednu alternativu, a tou je věčná záhuba. Nebe bylo kdysi pevným a trvalým námětem pro stavitele chrámů. Stavěli je jako předsíně nebe, v jejich chrámech cítíme, že nás stále pozvedají vzhůru k nebi. Dnešní architekti se orientují spíše přízemně, jako by tam nahoře nebylo o co stát. I někdejší nebeská liturgie se stala spíše pozemskou. Nezapomenutelné kázání o nebi jsem slyšel v rámci duchovních cvičení v salesiánském ústavu před 65 lety. To, co mě tehdy nejvíce uchvátilo a nejvíce na mne zapůsobilo, byla přesvědčivá kazatelova slova, co to znamená, že radost v nebi je věčná. Vracel jsem se k té představě stále a stále, a čím více jsem o tom přemýšlel, tím více se mi z toho točila hlava. Dosaženou nebeskou blaženost nikdo neukončí, neomezí, nezmění. V nebi jsou hodiny i kalendář zbytečné. Slunce zde nikdy nezapadá, protože sluncem je sám Bůh. Po všech dočasných bolestech a strádáních nastoupí blaženost, která už nikdy ne-

skončí, protože se stane nezměnitelným stavem. To není výmysl fantazie pro naši útěchu. Je to skutečnost, kterou nám zaručil sám Pán: „Vy se budete radovat a vaši radost vám nikdo neodej-

Editorial

me.“ To je stav, který nám závidí ďábel, protože se o tento stav svou vlastní pýchou připravil. Nebe je podle Ježíšových kázání jednoznačný cíl všeho pozemského snažení. Proto také, než se vrátil k Otci, ujistil své učedníky: Jdu, abych vám připravil místo. V čem asi spočívá tato příprava? Musíme nechat stranou všechny lidské představy o ubytovateli, který předejde oddíl, aby mu na určeném místě připravil potřebné místo k pobytu.

Ježíš sestoupil od Otce jako jeho jednorozený Syn, a nyní se k němu vrací „obohacen“ o lidství jako Syn člověka. Jeho tělo je první stvořené lidské tělo, které ve své oslavené podobě vstupuje do nebe. Právě toto místo „navíc“, které se musí nyní v nebi pro Božího Syna najít, bude oním místem připraveným pro nás, protože všichni, kteří za ním vystoupí k Otci, mohou tak učinit jedině proto, že jsou

s Ním „jedním tělem“. Teprve pak před tváří nebeského Otce uvidíme v plné skutečnosti to, co zde prožíváme jen ve své víře.

Právě pro tento svůj podstatný, zcela nepozemský obsah nepředstavuje pro většinu lidí nebe nijak zvlášť přitažlivé místo. Jsou takoví, kteří se dokonce obávají, že by v nebi mohli přijít o své radosti a zábavy. Lidské radosti jsou už nadmíru zpozemštěné jak co do obsahu, tak co do formy. Pro představu skutečného charakteru nebeských radostí jim scházejí i ty nejzákladnější pojmy. Proto je i pro věřícího často obtížné vysvětlit lidem tohoto světa, v čem nebe vlastně spočívá.

Ale není nesnadné i pro nás samotné představit si, jakým způsobem budeme prožívat onu nebeskou věčnost, ke které směřujeme jako ke svému cíli? Když nám svatý Jan popisuje, co ve svých vytrženích viděl v nebi, velmi obtížně si to představujeme. I pro samotného svatopisce bylo to, co viděl, ve skutečnosti nepopsatelné. Protože musel vystačit s lidským slovníkem, kombinoval určitá přirovnání do nedokonalých analogií s pozemskou skutečností. Příkladem je jeho opa-

Pokračování na str. 13

Přijď, Pane Ježíši!

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Otče, chci, aby byli se mnou tam,
kde jsem já.*

Uprostřed novény, kterou se v Mariině společnosti připravuješ na slíbený příchod jejího Snoubence a tvého Utěšitele, je pro tebe připraveno Boží slovo nesmírné závažnosti. V samotě a usebranosti se s pomocí svatě Matky a Ducha Svatého připrav, abys mohl jeho dnešní vzácný dar přijmout tak, jak ho On pro tebe připravil, a využil ho k tomu, co nejvíce potřebuješ.

Dnes uslyšíš dvakrát promlouvat Pána, jednou na začátku a jednou na konci křesťanských dějin, ale v obou případech myslí stále na tebe. Nejprve pozorně poslouchej, za koho prosí, když ve Večeřadle jako Velekněz rozmlouvá se svým Otcem. Neprosí jen za ty, se kterými naposled sedí u jednoho stolu, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo v něho uvěří. A ty jsi uvěřil. Prosí tedy i za tebe. Co ti vyprošuje? Aby se na tobě naplnil smysl všeho toho, co pro tebe podstoupil. Abys mohl s ním být jedno, ztotožnil se s ním. Máš získat více než jen právo účastnit se jeho oslavení, on chce přímo i tebe obdarit stejnou slávou, jakou mu dal Otec, tak aby byl On v tobě a ty v Něm.

V čem spočívá Ježíšova sláva? Jeho sláva se ukáže právě nyní: *Otče, přišla ta hodina, oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe*⁽¹⁾. To je ovšem sláva, která nemá nic společného s tím, co si pod tímto pojmem představuje tento svět. Svou slávu má totiž Syn člověka u Otce dříve, než byl svět⁽²⁾. Jde o něco mnohem většího, všechno lidské přesahujícího, nekonečného.

Jaká je to tedy hodina, kdy má být Syn člověka obzvláště oslaven? Uvědom si, že tato slova pronášá ve čtvrték ihned poté, kdy ten, kterému *dábel vnukl*⁽³⁾, aby svého Pána vydal do rukou nepřátel, odešel z Večeřadla vykonat to, co má v úmyslu. Není to, co má následovat, spíše úplná antisláva? Je vůbec možné očekávat, že bude někdo oslaven nejhanebnějším ponížením, postupným pokořením a trýzní, která skončí smrtí? U lidí je to až dosud nemyslitelné, ale právě to se má nyní změnit.

Ježíš jako Boží Syn se proslaví právě tím, že věren synovské poslušnosti může a sám chce podstoupit jakákoliv ponížení, a jeho čest, vznešenost a sláva tím nejen neutrpí, ale právě z tohoto utrpení vzejde. *Copak to nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slá-*

vy?⁽⁴⁾ Chceš-li opravdu *uvěřit v něho*, musíš mu uvěřit právě v tomto nesnadném bodě a přijmout pro svět tak nepochopitelnou logiku *slávy, kterou má u Otce* a které se má nyní dostat i tobě, budeš-li chtít.

Aby pomohl tvé slabé víře a ukázal ti názorně, jak to doopravdy myslí, posílá ti Pán jako učitele svého mladého učenika Štěpána. Tento jáhen je jedním z prvních, které mu Otec dal a za které prosil: *Otče, chci, aby byli se mnou tam, kde jsem já*. Pojď se podívat, v čem bude Štěpánova sláva.

Sotva začal dělat divy a znamení a hlásat evangelium, už ho přepadli a odvedli, aby učinili konec jeho slibné kariéře. Nejvyšší židovští představitelé ho odsoudili k nejvyššímu trestu, aby už neměl možnost proslavit se svými skutky a řečmi. Ale právě tehdy, když jím všichni pohrdli, *zuřivě se na něho vrhli* a chystají se, že ho utlučou kameny jako prašivého psa, on *plný Ducha Svatého vidí Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici*. Nenaplnuje se tu příkladně Synova prosba – *At' vidí moji slávu, kterou jsi mi dal?* V této slávě Syna člověka vidí ovšem prvomučedník především jeho zářící Kříž a jeho slavné rány. V této souvislosti poslouchej, co říká Ježíš u Otce oslavený: *Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou*. Kdo to může lépe pochopit než Štěpán, první z mučedníků! Právě si *pere šaty v Beránkově krvi*, a tak bude mít právo na vstup branami do Města.

Nevěř těm, kteří si zjednodušili pohled na to, co to znamená být Kristovým učedníkem, jako by smyslem a cílem života bylo zajistit si šťastný a spokojený život. Hledat jen pozemskou spokojenost znamená hledat sebe. *Copak to nedělají i pohané?*⁽⁵⁾ *Naše sláva je v kříži Ježíše Krista, v němž je spása i život*⁽⁶⁾.

Ale to neznamená, že máš vyhledávat bolest. Utrpení samo o sobě není smyslem ani cílem. To, v čem se nejvíce máš ztotožnit s Pánem, je nevynucená poslušnost, dobrovolně přinášena obětí tvé vlastní vůle. Myslíš, že můžeš najít něco drahocnějšího, v čem bys měl najít větší zalíbení, než Otcova vůle? To je ta nejvyšší nabídka, jaké se člověku může dostat: *Kdo žízni, at' přijde, kdo touží po živé vodě, dostane ji zadarmo*. Kolik let už o ni prosíš den co den – *Bud' vůle tvá!* Nadešel čas, abys tuto prosbu změnil ve své sebeobětující vyznání a připojil: *Ne má, ale tvá vůle at' se stane!*⁽⁷⁾

Duch i Nevěsta volají: Přijď! Kdo slyší, at' také volá: Přijď! Jestliže jsi uslyšel, neváhej a volej: *Přijď, Pane Ježíši, proved' mě svou cestou do slávy, kterou jsi mi připravil od počátku světa, ale kterou mi nemůžeš dát proti*

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 7,55-60

Štěpán, plný Ducha Svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích!“ A po těchto slovech skončil.

2. čtení - Zj 22,12-14.16-17.20

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek (z Davidova kořene) a Davidův potomek, zářivá jitřní hvězda.“ Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, at' také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízni, at' přijde: kdo touží po živé vodě, at' si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!

Evangelium - Jan 17,20-26

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: at' všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni at' jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak at' i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a že je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“

mé vůli. Dej, aby i *mým pokrmem bylo plnit vůli nebeského Otce*, nauč mě své synovské poslušnosti, aby *byla ve mně láska, kterou máš ke mně*, a aby Otec byl oslaven.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 17,1; ⁽²⁾ Jan 17,5; ⁽³⁾ Jan 13,2;

⁽⁴⁾ Lk 24,26; ⁽⁵⁾ Mt 5,47; ⁽⁶⁾ srov. Gal 6,14;

⁽⁷⁾ srov. Lk 22,42

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Don Bronislav Markiewicz

„Když v národě chybí světci, je to noc pro lidského ducha a lidé nevidí cestu, po které mají jít, říkával blahoslavený Markiewicz. Svatý Pavel říká: *To je Boží vůle, vaše posvěcení* (1 Sol 4,3). Jestliže křest je skutečným vstupem do Boží svatosti skrze ponoření do Krista v Duchu Svatém, bylo by to protismyslné spokojit se v životě s prostředností.“ (Jan Pavel II.)

Bronislav Markiewicz se narodil ve východním Polsku připojeném k Rusku 13. července 1842 v prosté rodině s 11 dětmi. V 18 letech ztratil víru. „Chtěl jsem se přizpůsobit názorům svých profesorů,“ napsal. „...S vírou v Boha jsem ztratil mír v duši, smysl života a vnitřní harmonii. Přepadl mě smutek.“ V zoufalství se utekl k velkým polským spisovatelům. Jeden z nich ho tak uchvátil, že padl na kolena a zvolal: „Můj Bože, jestliže existuješ, dej mi, ať tě poznám!... Ať vidím pravdu a prožiji život v působení milosti!... Pak budu připraven ke každému pokoření.“ Odpověď nebe přišla bezprostředně. „Bůh mě vyslyšel! Jedním mžiknutím oka byla moje duše zaplavena světlem. Uvěřil jsem všechno, co svatá církev učí. Vykonal jsem bezprostředně životní zpověď.“ Ale obrácení s sebou nese tvrdý boj v morální rovině. „Upadal jsem ještě, a dokonce několikrát. Ale tys mě, Pane neopustil!“

3. května 1863 jeden šestnáctiletý chlapec ponořen do extáze prorokuje veřejně, že jeden polský kněz zahájí apoštolský život. Bronislav se ptá sám sebe, zda se nejedná o něho. Následující podzim vstupuje do semináře. Ale brzy ho zaplaví bouře pochybností: Je to skutečně jeho cesta? Obrátí se v pláči k Panně Marii. Na svátek Neposkvrněného početí se jeho nepokoj uklidní a on je plně přesvědčen,

že je povolán ke kněžství. Kněžské svěcení přijal 15. září 1867. Začíná své kněžské působení jako kaplan v jedné farnosti, kde tráví dlouhé hodiny v adoraci před svatostánkem. Po třech letech je jmenován kaplanem katedrály v Přemyšli, kde se horlivě věnuje službě ve svátosti pokání. Bronislav jde i za těmi, kteří nemohou za ním, především k vězňům. „Ti nejvíce politováníhodní jsou ti, kteří jsou ve vězení. Většina z nich nezná Krista ani jeho přikázání... Jako přítel a důvěrník těchto nešťastníků jsem často svědkem strhujících scén: sotva jsou zasvěceni do nezákladnějších pravd naší víry, dají se do pláče a říkají: »Proč nám o tom nikdo neřekl!«“

Don Bronislav Markiewicz

Na kazatelně se Bronislav vyjadřuje velmi prostě. „Malí i velcí vnikají s velkou lehkostí do toho, co je rozhodující pro jejich spásu,“ opakuje. „Je třeba jim ustavičně opakovat slova Spasitele: *Co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale ztratil duši?*“ Později napsal: „V Přemyšli jsem pracoval s dobrými výsledky. Tam mě všichni znají. Dokonce i židé mě zahrnovali úctou. Navštěvoval jsem všechna vězení, všechny nemocnice, všechna kasárna, všechny soukromé domy. Kroužil jsem ustavičně po celém okolí.“ Po třech letech tohoto působení navštěvoval dva roky univerzitu, i tam pů-

Don Bronislav Markiewicz

sobí pastoračně a pak má na starosti dvě farnosti. Aby vykořenil zlovyk opilství, založil bratrstvo abstinentů, ve kterém během několika měsíců sdrúží všechny své ovečky. Jeho péče si všimá i hmotných otázek rodin. Ke zlepšení zemědělské produkce si objedná odborné časopisy, kde nachází odpovědi na praktické zemědělské otázky. Díky němu je založeno družstvo pro uplatnění sklizně a také kampelečka pro úspory i úvěr.

Po osmi letech služby ve farnostech ho biskup jmenuje profesorem pastorační teologie v semináři v Přemyšli. Ve volném čase zapojuje seminaristy do svých apoštolských aktivit a dává jim tak příležitost k přímému styku s lidmi. Svou duši svěří jednomu jezuitovi a každý rok absolvuje exercicie podle svatého Ignáce. Bronislav tu prohloubí svou důvěrnou úctu k Božskému Srdci Páně a pociťuje živou touhu následovat Pána v chudobě a v pokoření a co nejdokonaleji ho napodobovat.

V těchto letech s pravidelným rytmem se oživí jeho dávné přání stát se mnichem. Na podzim 1885 se vypraví do Itálie. Přijde do Turína, kde se seznámí s Donem Boskem, který ho přijímá s otevřenou náručí, podrží ho u sebe a zasvěcuje ho do salesiánských řeholních pravidel a do poslání vychovávat chudou a opuštěnou mládež. Don Markiewicz vstupuje k salesiá-

nům a v den, kdy skládá řeholní sliby, se zavazuje, že zůstane věrný této řeholi. 31. ledna 1888 Don Bosco umírá. Bronislav je pověřen pastorační prací v Turině, ale brzy onemocní tuberkulózou. Vzniknou vážné pochybnosti o možnosti jeho uzdravení, ale on se náhle z nemoci zotaví. Aby se jeho zdraví upevnilo, posílají ho představení 1892 do jeho vlasti, kde se ujímá jedné dlouho opuštěné farnosti Miejsce Piastowe v Karpatech.

Veden salesiánským duchem přijímá na faru jednoho chudého chlapce, ke kterému se záhy připojují další. Lidé si tyto chlapce záhy zamilují. K jejich výchově a stmelení využívá Don Bronislav hlavně svátost pokání a Eucharistii. Večer přicházejí na faru hosté k adoraci. „Neste všichni povolání ke svatosti, protože taková je vůle Boží,“ říká jim kněz. Jednou z jeho hlavních myšlenek je posvěcení skrze práci: „Ježíš ti dal příklad, když manuálně pracoval.“ Mladí lidé se posvěcovali při polní práci skrze lásku, poslušnost, pokoru a ochotu k práci. Přesto neprobíhala výchova bez obtíží. „Říkáš mi,“ odpovídá jednomu z nich, „že není jednoduché žít tak od rána do večera uprostřed chudých chlapců, špatně vychovaných, někdy vulgárních, snášet jejich vrtochy, zajišťovat jim potřeby, když doma není ani haléř, žít uprostřed strádání. Souhlasím s tebou. Chce to odvahy, ne-li přímo hrdinství, abychom mohli následovat své povolání.“ Pak ho povzbudil, aby v těch dětech viděl Boží děti a podle toho s nimi jednal. On sám se k nim choval s nejvyšší možnou dobrotou.

Protože chlapců stále přibývalo, nabídly knězi venkovské ženy svou pomoc. Brzy byla nutná trvalá služba. Dívky, které toužily zasvětit se Bohu, klepaly na dveře staré fary. Ujaly se domácích prací i výchovy dalších dívek. Svůj pohled obracely k Tě, která byla „služebnice Páně“. By-

ly pro chlapce balzámem plným sladkosti a trpělivosti.

Po jeho odjezdu z Itálie 1892 došlo v Turíně k dalšímu rozvoji řehole, který Don Bronislav nebyl schopen na dálku sledovat. Hlavní představený Don Rua poslal k němu na vizitaci jednoho kněze. Vizitátor neměl vůbec pochopení pro polské poměry a žádal rigorózní dodržování turínských pravidel. Za těchto podmínek se Don Markiewicz rozhodl opustit salesiány. Aby dal svému dílu solidní právní základ, založil občanskou organizaci Umírněnost a Práce, která má za cíl pečovat o spásu opuštěné mládeže. „Síla našich institutů spočívá v křesťanském umrtvování, v životě ve střídmosti v tom nejširším smyslu a v naprosto nezištné práci a službě pro opuštěné děti.“ Vláda statut schválila 14. dubna 1898. Rok nato přišlo papežské požehnání.

Dobrá pověst ústavu, který přijímá bezplatně opuštěnou mládež, se šířila a mladí kandidáti přicházeli ze všech stran. Don Markiewicz nikoho neodmítá. Zajišťuje potřebné prostředky a posílá své syny na žebrotu k bohatým. „Duch Svatý vám vnukne, co máte říkat. Almužna je zdrojem požehnání, proto neváhejte natáhnout ruku. Modlete se za ty, kteří vám prokážou lásku, a ještě více za ty, kteří vás pošlou pryč, protože i oni jsou vaši dobrodinci.“ Sám upozorňuje majetné: „Jen »permanentní revoluce« lásky a spravedlnosti může zabránit sociálním revolucím: to, co nedáte dobrovolně, vezmou vám brzy násilím!“

Nicméně jednoho dne dosáhly dluhy horentní sumy a nepřicházela žádná pomoc. Modlitby se zdvojnásobily. Dostaví se jedna krásná dáma a předá Donu Markiewiczovi s úsměvem balíček bankovních šeků. Překvapen vyslovuje díky a nabízí dámě návštěvu u šálku čaje. Odběhne do kuchyně, ale když se vrátí, není po dámě ani stopy. Suma odpovídala dluhům, které bylo

KONEC JEDNOHO KLÁŠTERA

Jeden z šesti bavorských klášterů „Svaté poslušnosti“ musel být uzavřen. Počet sester klesl na pět a to k existenci samostatného kláštera nestačí. Tento úpadek má však svou předehru. V Mariánském roce 1996 se zde konalo procesí se sochou Panny Marie. Když socha opouštěla kostel, modlila se matka představená: „Přiveď nám při svém návratu nová povolání!“ A skutečně. Představená našla dvě dívky, které chtěly vstoupit do kláštera. Ale již za dva týdny byly pryč. Šly do jiného kláštera. Byly by zůstaly pod jednou podmínkou: chtěly přijímat svatě přijímání do úst a na kolenu. Představená to s ohledem na „jednotné formy zbožnosti“ nařízené knězem nedovolila.

Pro Sancta Ecclesia, duben 2010

třeba vyrovnat. Nicméně Prozřetelnost využívá obvykle normální prostředky, aby zajistila potřeby díla, ale tu a tam jsou určité hranice. Odpovědní se ocitají v situaci, která jim nedá spát, tváří v tvář věřitelům, kteří vyhrožují právními kroky. Dobrodinci už nemohou sáhnout do kapsy. Ale Don Markiewicz píše: „Za devatenáct let mě ještě Prozřetelnost nikdy neopustila, ale bojím se o dona J., který má pocuchané nervy. Je třeba mít velmi pevné nervy, abychom v naší situaci obstáli!“

Don Markiewicz chce konkretizovat mateřskou přítomnost Panny Marie a objedná u řezbáře v Krakově její sochu. „Pro to, co žádám,“ říká ve vidění víry, „nebude stačit vaše umění a vaše technika! Toužím, aby všichni, kteří na soše budou pracovat, byli v Boží milosti, protože Panna Maria nám zajistí zázraky...“

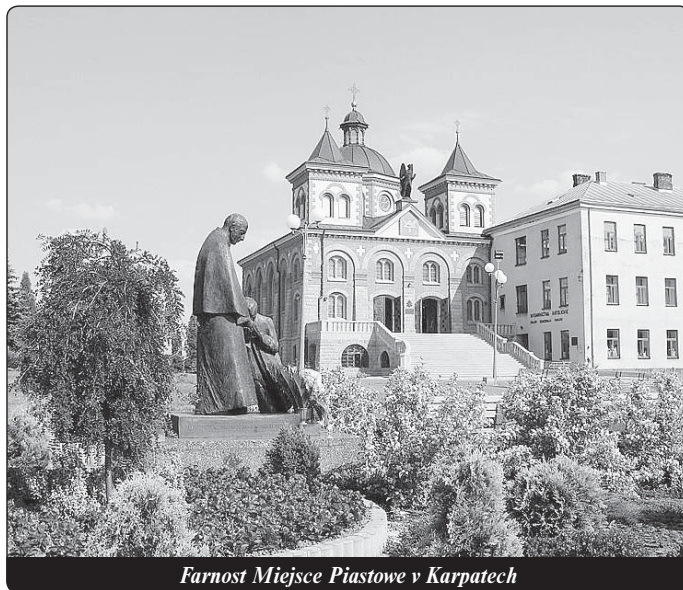
Vzhledem k rozvoji díla se Don Markiewicz rozhodne, že

bude formovat své kněze. V roce 1900 pošle čtyři své následovníky na papežskou univerzitu Gregoriana do Říma. Na podzim 1901 žádá biskupa Mons. Pelczara, jednoho ze svých spolupráčků v semináři, aby přijal do semináře některé jeho kandidáty.

Don Bronislav Markiewicz se svými spolupracovníky a svěření

Ale biskup odmítá, protože mladí muži nemají diplom z vyšší střední školy. Biskup se potkal s Donem Ruou a vysvětluje, jak se na věc dívá: Don Markiewicz má zkusit návrat k salesiánům, kteří jsou nakloněni k jeho náhledům, Don Markiewicz však odmítá a Mons. Pelczar odnímá jeho společnosti právo nosit kle-

Farnost Miejsce Piastowe v Karpatech

riku. P. Bronislav má doporučit svým klerikům, aby odešli do jiného řeholního institutu. Světec nepochybuje o dobré vůli nadřízeného biskupa, ale sám vidí věci zcela jinak. Bůh někdy dopouští, aby se autentičtí světci navzájem zkoušeli. Mons. Pelczar byl 18. května 2003 prohlášen za svatého.

Podřít se, nebo rozpustit

Když se P. Markiewicz vrátil ke svým řeholníkům, řekl jim: „Podle lidských soudů vám nesu špatnou zprávu. Nařídili mi, abychom se vrátili k salesiánům. Když jsem to odmítl, dostal jsem příkaz, že musíte odložit kleriky a nemáte právo se řadit mezi klérus. Mám vám doporučit, abyste přešli do jiné kongregace, k jezuitům, redemptoristům atd. Máte svobodu rozhodnutí a všem vám dám dobré doporučení.“ Bylo to pro mladé muže trochu tvrdé, ale po dvou dnech všechny kleriky zmizely. Don Markiewicz je poslal studovat na teologickou fakultu do Krakova, kde dosahují vzhledem ke svým morálním kvalitám velmi dobrých výsledků. I přes velkou vnitřní bolest zůstává svatý kněz klidný. Jeden z jeho synů řekl: „Jeho svatost se ukázala ve velmi jasném světle, když nám vzali kleriky. Dalo by se říct, že ta zkouška zaplavila jeho duši velkými milostmi.“

Biskup poněkud odzbrojen jeho poslušností mu poskytl značnou finanční pomoc. Koncem roku 1902 žádá světec znovu biskupa o schválení svého institutu, který postaví pod ochranu svatého archanděla Michaela. Biskup však kategoricky odmítá ženskou větev kongregace složenou z dívek, které se věnují především domácím pracím. „Sestry“ tedy opouštějí dílo, ale hned nato se vracejí, již nikoliv jako sestry, ale jako prosté služby. Bez jejich každodenní odané služby by institut nemohl existovat. I v té nejhorší situaci je třeba, aby někdo vařil, uklízel, nemůže se zastavit běh těch nepokornějších prací. ►

► Na kontrolu mužské větve institutu ustanoví biskup vicerektora, aby asistoval Markiewiczovi, který zůstává rektorem. Vicerektor však má obyčej, které neodpovídají duchu díla. Prohlašuje se za oprávněného poslat pryč každého, kdo se nepodřídí jeho pravidlům. Synové jsou na rozpacích pod tíží této nové zkoušky. Svatý kněz je vybízí k poslušnosti a vytrvalosti: „Bez poslušnosti není svatosti.“ Aby se mohli stát kněžími, někteří z nich odcházejí do zahraničí. Za několik let asi dvacet z nich pracuje v USA pro Poláky exulanty. Někteří se zřeknou pro tuto chvíli studia a zůstanou vedle světce jako laici, aby pomohli zajistit dobrý chod institutu.

Don Markiewicz pokládá pokoření za zdroj naděje. „Církev se pozvedá jen silou pokoření. Daleko více získáte pokolením než kázáním... Čím více se ponížíme, tím jsme podobnější našemu Pánu Ježíši Kristu.“ Když následujeme příklad božského Mistra, všechno, co se děje, může žít plamen naší lásky k Bohu, i omyly. „Bůh nechává u některých světců velké nedokonalosti až do konce jejich života, aby je udržel v pokoře,“ napsal jednomu ze svých synů. Využívá dokonce jejich pády. A tak opakuje s králem Davidem: *Díky ti, Pane, že jsi mě pokořil* (Ž 118,71). „Především budme trpěliví sami se sebou!“

V roce 1905 dojde v ruském carství k velkým otřesům. Je tím značně postižena i církev. A přece dílo Dona Markiewicze zůstává v klidu. Jeden socialistický předák o něm hovoří takto: „Je nemožné nenávidět dílo, které proklamuje a praktikuje takovou lásku k chudým, i když se nemůžeme ubránit nelibosti, že si říkají křesťané a žijí podle své víry.“ Sociální zmatky prohlubují bídu. Svatý kněz napsal: „Chlapci jsou hodní, i když celé týdny nevidí chléb. Žijíme je brambory, mrkvi a zelím. Mnozí jsou bosí, protože nemáme za co koupit boty.“

A přitom z různých stran přicházejí žádosti o založení odborek. Většině z nich není možno vyhovět, protože se nedostává kněží. V říjnu 1911 může Don Markiewicz prohlásit, že „více než 2000 chlapců bylo vychovááno v našich institutech a odešli z nich vyučení v nějakém řemesle“. Ale co je důležitější, to jsou jejich morální kvality, pro které se všichni uplatňují, takový je zájem o jejich solidní profesionální schopnosti. Nechová k salesiánům žádnou averzi. „Vážím si salesiánů a posílám k nim chlapce z bohatších rodin, které jsou za ně schopné zaplatit, a nechávám si pro sebe jen ty, kteří nemohou zaplatit nic. Tak se naše rodiny doplňují.“

11. prosince 1911 postihne světce mozková mrtvice. Lékařům se podaří ho zachránit. Ale velice mnoho vytrpí kvůli prostatě. Má se podrobit operaci, ale protože jeho srdce je oslabeno, není možno aplikovat narkózu a jsou použita jen anestetika. Pacient snáší bolesti s hrdinskou trpělivostí. Nakonec však 29. ledna umírá. I když byla velká zima, přišlo na jeho pohřeb nesmírné množství lidí. 19. června 2005 je prohlášen za blahoslaveného.

„Až tu nebudu, všechno bude zajištěno,“ ujišťoval světec své syny. „Budu vám pomáhat, nebojte se!“ A tak se skutečně stalo. Pomoc se projevila prostřednictvím Mons. Sapiehy, nového arcibiskupa v Krakově, kde byla organizace svatého Michaela registrována. Mons. Sapieha, který obdivoval toto dílo, zajistil všechno potřebné k jejímu církevnímu uznání. Kanonické potvrzení získalo dílo po první světové válce 29. září 1921 na svátek svatého Michaela archanděla. V současné době mají michelitě 330 řeholníků v 28 domech. Sester, které byly schváleny r. 1928, je dnes 270 a jsou ve 37 domech.

<http://www.clairval.com/lettres/it/2007/02/02/7310107.htm>

Přeložil -lš-

Panna Maria Lujanská

Aby znovu probudil víru okolního obyvatelstva, chtěl Portugalec, vlastník rozsáhlého teritoria (Sumampa – Santiago del Estero) v argentinském státě Rio de la Plata, vzdáleného 1200 km od Buenos Aires, postavit na svém území kapli zasvěcenou Panně Marii. Prosil tedy svého krajana v Sao Paulo v Brazílii, aby mu poslal sochu Panny Marie. Ten však nevěděl, v jaké podobě by měla být Matka Boží představena, a proto mu poslal sochy dvě, jednu s Ježíškem v náručí a jednu Neposkvrněného Početí. Po cestě na moři byly sochy naloženy na vůz v konvoji, který se měl vydat na dalekou cestu.

Panna Maria Lujanská

Když strávili noc na břehu řeky Lujan, nemohl konvoj ráno pokračovat v cestě, protože volí, kteří táhli vůz se sochami, nechtěli jít vpřed. Vozka je všemožně poháněl, ale marně. Protože viděl, že se děje něco mimořádného, rozhodl se, že náklad odlehčí a obě sochy

složí. Když vyložil sochu s Dítětem, sprežení dále odmítalo pokračovat v cestě. Když však složil sochu Neposkvrněné, dali se do pohybu.

Rozhodli se tedy, že sochu Neposkvrněné nechají na tomto místě, protože svatá Panna zřejmě chtěla zůstat zde. Socha Panny Marie s Dítětem pokračovala v cestě dlouhé tisíc tři sta padesát kilometrů do Sumampy. Zde je dodnes uctívána jako Panna Maria Útěchy.

V blízkosti břehu řeky Lujan na pozemku Dona Rosenda postavili velmi těsnou poustevnu pro malou sochu Neposkvrněné a světili péči o ni černému otroku Miguelovi. Již od počátku chodilo k malé kapli stále více poutníků. Miguel zastával funkci kostelníka a věnoval se chudým a nemocným. Ale když byla v roce 1663 vybudována nová cesta, bylo návštěvníků kaple stále méně a méně. Miguel však zůstal věrný svatě Panně.

Dona Ana de Mattos, majitelka farmy v okolí, navrhla Don Rosendovu synu, aby přemístil sochu na pozemek, kudy prochází více cestujících. V roce 1671 přemístili sochu na místo El Albor Solo, kde později vzniklo město Lujan.

Den po přemístění však socha zmizela a byla nalezena na svém původním místě v malé poustevně. Opět ji přenesli a ona se znovu vrátila. Obvinili Miguela, že chce mít sochu pro sebe, a proto ji vždy ukradne, ale nakonec viděli, že je to nemožné. Dona Ana se tedy podle doporučení církevní vrchnosti rozhodla, že sochu přenesou ve slavnostním procesi v doprovodu jejího služebníka Miguela, který u ní na-

NÁBOŽENSKÁ SITUACE V RUSKU

Podle současného průzkumu hlásí se 75 % ruského obyvatelstva k pravoslavné církvi. Za poslední rok je to nárůst o 5 %. Z toho 7 % navštěvuje pravidelně týdenní bohoslužby, každý druhý prohlásil, že čte Bibli.

Kath-net

dále zůstane. Od té doby již socha neutikala.

K dějinám Lujanu se poji příběh jedné osoby: P. Jorge Marii Salvaira. Byl to syn Francouze a Španělky. Byl členem první skupiny misionářů lazaristů, kteří byli vysláni k domorodcům v roce 1874, aby jim hlásali evangelium. Když ho domorodci zajali a odsoudili k smrti šípem, prosil Pannu Marii pod jménem Panna Maria Lujanská o ochranu a slíbil jí, že v případě záchranu sepíše dějiny místa a zvětší její svatyni.

Lujanská katedrála

Zásahem Boží prozřetelnosti zachránil kněze náčelníkův syn. Pater Jorge Maria připisoval tuto záchranu Panně Marii. Splnil slib a vydal v roce 1844 Dějiny Naší Paní Lujanské ve dvou svazcích. Papež Lev XIII. dal posvětit korunku zhotovenou v Paříži a touto korunkou byla Matka Boží korunována 8. května 1887 za účasti 40 000 věřících. Osm dní nato položil arcibiskup z Buenos Aires základní kámen k budoucí bazilice.

Když se na přelomu 18. a 19. století Argentina osamostatnila, navrhl Carlos Berlanga, aby argentinská vlajka byla modro-bílá a odrážela tak barvy Lujanské Panny Marie Neposkvrněné, která se stala patronkou a ochránkyní Paraguaye, Uruguaye a Argentiny.

Podle *Una minuta con Maria*
Překlad -lš-

Žalobcem je špatné svědomí

KDO MÁ ZÁJEM NA OBVIŇOVÁNÍ PIA XII.

Stará bajka o vlku a beránkovi učí, že když silnější si stěžuje, obviňuje slabšího a začne křičet, že musel od něho vytrpět strašné krivdy, chystá se na to, že ho sežere. Tomu odpovídají v dějinách četné události, některé v obměnách: někdy v nich vystupuje více než jeden vlk. Navíc kruté scéně může přihlížet vícero svědků různým způsobem zainteresovaných. Ti, ačkoliv jsou si vědomi, že onen slabý, zbavený brutálně svých práv, je utlačovaný chamtivostí silného, se dívají na oběť s vypočítavou netečností. A je třeba dodat, že mají argumenty a možnosti, jak zabránit krveprolití. Když je pak spád události přinutí, aby zasáhli, protože hlad uzurpátora je nenasytný, stanou se sami zajatci pragmatické logiky násilí a přesily, za kterou musí zaplatit četní další slabí krutou a vysokou cenu.

Invaze do Polska 1. září 1939, která rozpoutala druhou světovou válku, je toho klasickým příkladem. Ale patří sem i nezajem o osud Židů a jejich vědomé opuštění ze strany západních spojenců, i když byli plně informováni o probíhajících hitlerovských plánech na „konečné řešení“. Připomněl to 4.–10. března 2010 v obsažném článku Claude Weill v *Le Nouvel Observateur* (str. 16–28), ve kterém probíhá polemika mezi pařížským intelektuálem režisérem Claudem Lanzmannem a romanopiscem Yannickem Haenelem, který v srpnu 2009 vydal knihu *Jan Karski* o hrdinovi polského odboje. Ten se dal uvěznit v Osvětimi (a nebyl jediný) a podal pak prezidentu F. D. Rooseveltovi v Bílém domě zprávu o hrůzách, které se tam odehrávají.

Haenel tvrdí, že „v roce 1945 nebylo ani vítězů ani poražených, nýbrž jen komplici a lháři“. Lanz-

Papež Pius XII.

mann na to odpovídá, že Židé nebyli v tomto konfliktu „středem světa“. Dnes je zcela nepochybné, že spojenci od začátku věděli o šoa a o jeho rozsahu. Jak připomněl 14. srpna 2009 Henry Morgenthau junior, „americký ministr financí disponoval během války dostatečnými důkazy, že od srpna 1942 Washington věděl o nacistických projektech na vyhlazení všech Židů v Evropě a že pouze netečnost a byrokratické průtahy znemožnily záchranu tisíců hitlerovských obětí, zatímco anglický ministr zahraničí se více zajímal o politiku než o humanitu a lásku“. Stojí také za povšimnutí, jak špatné historiografické nebo lépe rádobí historiografické svědomí ve službách mocností usiluje zamlžit tuto odpovědnost a zmrazit debaty na toto téma a odvést pozornost veřejnosti pokud možno na bezbranné obětní beránky.

Velké evropské mocnosti Anglie a Francie, které netečně přihlížely anšlusu Rakouska a invazi do Československa, nejdříve na území Sudet a pak do Čech a na Moravu v březnu 1939,

Molotov a Ribbentrop při podpisu tajné dohody

se nijak nezbavily svého pasivního chování. Tajné dohody Molotov – Ribbentrop obsahovaly klauzule, podle kterých se dva draví vlci nenasytí Polskem podělili o Finsko, Estonsko, Litvu a Bessarábii v Rumunsku. Záminkou pro napadení Polska byl nesouhlas s anexí Gdaňska k Německu a se spojením autostrádou a železnici s Východním Pruskem.

24. srpna 1939 existovala jen jediná světová autorita, která pozvedla svůj hlas a vyzvala lidstvo k dobré vůli, smíření a dialogu. „Nic není ztraceno mírem, všechno může být ztraceno válkou!“ Ale více než promlouvat ke svědomí a věnovat se velmi intenzivní a složité diplomatické činnosti, která se protahovala až do úplného zániku naděje, Pius XII. a jeho spolupracovníci udělat nemohli.

Vatikán, jak sarkasticky poznamenal Stalin, neměl divize, aby je vyslal do pole. Naopak, 1. září 1939 Německo bez ohlášení napadlo Polsko a 17. září začala agrese sovětská. Německo, které disponovalo 1,5 mil. vojáků, vyslalo do pole 2800 tanků, 2000 letadel a 11 000 děl; sověti zaútočili s 500 000 vojáky, 5000 tanky, 3000 letadly a 13 500 děly. Poláci mohli vyslat milion mužů, 800 tanků, 400 letadel a 4500 děl. A přesto kladli sami odpor proti takové přesile 35 dnů.

Stojí za to připomenout některé momenty, které předcházely druhou světovou válku ve světle dokumentů. V historickém prameni⁽¹⁾ je s datem 2. srpna 1939 uveden zápis o zprávě polského velvyslance u Svatého stolce Kazimierze Papéea ministru zahraničí a o audienci u Pia XII. u příležitosti předání pověřovacích listin 24. června. Po oficiálním rozhovoru papež hovořil půl hodiny neformálně s velvyslancem o mezinárodní situaci a vyložil

usílí vyvíjené prostřednictvím Svatého stolce ve prospěch míru, i když „v Berlíně je velmi obtížné čehokoliv dosáhnout“. Ale papež řekl více a dal najevo, že Německu vůbec nedůvěřuje. Připomněl, že loni v září po anexi Sudet Hitler prohlásil, že nemá žádné další územní požadavky. A jak to vypadá nyní? „Dnes je to Gdaňsk a zítra to bude něco dalšího,“ řekl Pius XII. Hitlerova slova byla už vyvrácena dvěma případy: okupací Čech a Moravy a postupem v jižním Tyrolsku, kde Hitler aplikoval rasovou čistotu německé populace. Pius XII. poukázal na to, že církev a zvláště Katolická akce se potýkají v Německu s ustavičnými překážkami. Ale to, co leží papeži Pacellimu nejvíce na srdci, je osud Polska, které se ocitlo mezi dvěma bloky: jedním protikřesťanským a jedním nekřesťanským. Papež se obával, že německo-sovětské sblížení přinese Evropě nejen válku, ale že střet zatahne do války další mocnosti a nakonec to bude bolševismus, který z toho bude těžit a bude jako *tertius gaudens*. Zpočátku se bude držet na okraji a ve vhodném okamžiku bude těžit ze škod bojujících stran a obsadí definitivně celou Evropu.

V zápisu ze 16. srpna 1939 je řeč o rozhovoru kardinála Luigiho Maglioneho, sekretáře Pia XII., s polským velvyslancem, který informuje o výměně nót mezi Polskem a Německem a o polském prohlášení, že Gdaňsk je pouze zámlou k napadení Polska: „Polsko je klidné a v klidu čeká na tento útok, protože si je jisté, že mu přijdou západní velmoci na pomoc. Velvyslanec neočekává komplikace ze strany Ruska.“ Kardinál Maglione však pokračuje: „Zprávy z jiných pramenů mi potvrzují, že otázka Gdaňska je zámlou a Německo se rozhodlo zahájit válku za zničení Polska. Zdá se, že se na zničení ubohého Polska dohodlo s Ruskem.“ Vyslanec se domníval: „Berlín si dělá iluze, že ani Anglie, ani Francie nezasáhnou ve prospěch Polska.“⁽²⁾ Ve skutečnosti si Ber-

KDE JE PRAVDA?

P. Gerhard Maria Wagner vyslovil v rozhovoru pro *Kurier* svou naději, že městský úřad ve Windischgarstenu (Rakousko) nebude registrovat homosexuální svazky. „Nemám nic proti homosexuálům a nemám nic proti lhářům. Jsem proti lžím a proti životním formám, které neodpovídají Božímú plánu.“ Linecký generální vikář k tomu poznamenal, že Wagnerův výrok je projevem „přímo cynického fundamentalistického výkladu Bible“.

ŠÍLENEC U SVATÉHO HROBU

Timothy Borliel (41 let) si v Jeruzalémě na bazaru koupil nůž a schoval ho pod oděv. V 21 hodin vytáhl nůž na kněze, který ho vyzval, aby opustil kostel, který se na noc uzavírá. Šílenec začal s nožem pobíhat po kostele a ohrožoval přítomné. Když ho policista vyzval, aby nůž odhodil, zaútočil na policistu. Protože slzný plyn zůstal bez účinku, použil policista pistoli a útočníka postřelil. Zraněný je nyní v nemocnici ve vážném, ale stabilizovaném stavu. Podle vyjádření policie se jedná o „jeruzalémský syndrom“. Někteří turisté se zde cítí být Kristem, Janem Křtitelem nebo Marií. Syndrom zmizí, když opustí Svatou zemi.

Kath-net

lín nedělal iluze, protože věděl, že může jednat bez obav z jakýchkoliv vnějších zásahů.

V projevu k důstojníkům wehrmachtu 22. srpna představil Hitler jeho úkol při útoku na Polsko takto: „Naše síla je v naší rychlosti a naší brutalitě. (...) Je mi úplně jedno, jaké ohlasy to vyvolá u ubohé západní civilizace. Vydal jsem rozkaz a dám zastřelit každého, kdo by se odvážil kritizovat tvrzení, že cílem války není dosáhnout vytyčené linie, nýbrž fyzicky zničit nepřitele. K tomuto cíli jsem určil svoje oddíly »Totenkopf« (Smrtihlav) a nařídil jsem zabít bez milosti muže, ženy, děti polského původu a polského jazyka. Jen tak můžeme získat prostor, který potřebujeme. Kdo ještě dnes mluví o vyhlazení Arménů?“⁽³⁾

Německá území připojená k Říši byla podrobena intenzivní germanizaci od samého začátku války. Je třeba připomenout, že polských Židů bylo před vypuknutím konfliktu 1 400 000. Jak známo, likvidačních táborů bylo osm počínaje táborem Osvětim-Březinka.

Také polská katolická církev byla podrobena pronásledování: velký počet katolických kněží byl uvězněn a byli deportováni do německých táborů, nejvíce do Dachau. Mnozí z nich byli zabiti: v některých diecézích to by-

la polovina kněží.⁽⁴⁾ Vězně, kteří byli zavlčeni do Osvětimi, zdravil velitel tábora Karl Fritsch těmito slovy: „Upozorňuji vás, že jste sem nepřišli do zapařovacího ústavu, ale do koncentračního tábora, odkud je jen jeden východ: komín krematoria. Komu se to nelíbí, může se hned vrhnout do drátů s vysokým napětím. Jsou-li ve skupině Židé, ti nemají právo zůstat naživu déle než dva týdny, a kněží déle než tři měsíce.“⁽⁵⁾

V těchto dnech nám historický kalendář bolestně připomněl masakr, který spáchali sověti v březnu 1940 v Katyni: 22 000 polských důstojníků bylo na Stalinův rozkaz podle rady jeho pravé ruky Lavrentije Beriji povražděno a hozeno do společných jam. Po dlouhou dobu byly vraždy z hrobů objevených v roce 1943 připisovány Němcům. Ani Göbbelsovi, hlavně nacistické propagandy, se nepodařilo usvědčit Stalina, také díky mlčení jeho kompliců Churchilla a Roosevelta, kteří nechtěli riskovat narušení protihitlerovské aliance, jak se vytvořila v roce 1941. Odpovědnost komunistů byla plně přiznána až v roce 1990 za Gorbačovovy „glasnosti“.

Obvinění z mlčení však rozpoutala v mediálním procesu hra *Náměstek* Rolfa Hochhuta (1963), a ten trvá dodnes. Pa-

pež bránil jen zbytky křehké suverenity získané v roce 1929 Lateránskými dohodami – v Římě okupovaném nepřítelem, který vyčkával na vhodný okamžik, kdy bude moci zašlápnout církev „jako ropuchu“, jak se vyjádřil Hitler – a musel být poslušen dvou kategorických imperativů. Jednoho duchovního řádu, který vyplýval z jeho petrinského poslání, a druhého řádu mravního a humanitárního. Kristův náměstek v žádném případě nemůže dělat rozlišování a preference mezi lidmi, může pouze bojovat za spravedlnost a mír; avšak celé dějiny 19. století staví národy v divokém boji jednoho proti druhému. Mělo by být jasné, že papež Pacelli a Svatý stolec byli nuceni zachovávat obezřetný diplomatický postoj – ani rozhlasové poselství z 24. prosince 1942 neobsahuje výslovné zmínky a poukazy na rasovou persekuci – protože na tom závisela křehká suverenity malého státu, jediná garance alespoň minimální svobody jednání a hnutí, které na druhé straně dovolovalo poskytnout ochranu co největšímu počtu pronásledovaných, mezi nimiž byl velký počet Židů. A přece ještě dnes, ačkoliv to zní neuvěřitelně, je mnoho těch, kteří zvedají prst a obviňují Pia XII. Do tohoto omylu upadl i *Le Nouvel Observateur*. Také v tom smyslu je válka triumfem nespravedlnosti.

Nebylo to pro nic za nic, že si papež Pacelli zvolil za své výmluvné heslo *Opus iustitiae pax* (Mír je dílem spravedlnosti). Není to náhodné, protože církev již celá desetiletí bojovala za mír pro svět. Pius X. (1903–1914), který si vybral motto *Instaurare omnia in Christo* na základě poznatků o mezinárodních událostech v prvním desetiletí 20. století, zemřel bolestí v předvečer výbuchu nevyhnutelného nepřátelství první světové války. Benedikt XV. (1914–1922), který se tolik snažil pomáhat obětem války a věznění všech národností, v nótě poslané všem válčícím stranám 1. srpna 1917 odsoudil

„neužitečné krveprolití“ a vytyčil základní předpoklady, které vlastně svým způsobem anticipovaly oněch slavných 14 bodů amerického prezidenta Wilsona o míru založeném na upřímném smíření bez vítězů a bez poražených a na novém mezinárodním řádu, ale dostalo se mu za to nepochopení, urážek a výsměchu od různých stran konfliktu.

Pak přišel Pius XI. Také on chtěl svým způsobem zdůraznit program míru Boží církve: *Pax Christi in regno Christi*. Papež Ratti, který sledoval v utrpení a chvění v 18 letech svého pontifikátu vývoj sociální otázky vyvolané divokým rozvojem dravého kapitalismu a šíření vizí materialisticko-dialektických praktik, které ohrožovaly vnitřní integritu člověka, rodiny a národů, a pro rockým zrakem viděl, jak nastupují na světovou scénu totalitní systémy. A protože neviděl jiného východiska, obětoval Bohu svůj život, aby bylo lidstvo ušetřeno války. Po něm následoval jeho věrný spolupracovník: kardinál Evžen Pacelli, který chtěl výmluvně rovněž přijmout jméno Pius. Ale onoho dne 23. srpna 1939, kdy Hitlerovo Německo a Stalinův Sovětský svaz podepsaly svůj neblaze proslulý pakt o neútočení, byly osudy světa již rozhodnuty.

L'Osservatore Romano
23. dubna 2010
Překlad -lš-

(1) *Polish documents on Foreign Policy curato da Włodzimierz Borodziej e Sławomir Debski* (Warsaw, The Polish Institute of International Affairs, 2009)

(2) *Actes et documents du Saint Siège relatifs à la Seconde Guerre Mondiale* (Città del Vaticano, Libreria Editrice Vaticana, 1970, nově opravené a rozšířené vydání, str. 214–215).

(3) Srov. Robert Szuchta, *Tábory nacistického Německa na polském území okupovaném během druhé světové války* (Ministerstvo zahraničních věcí Polska. Datum vydání neuváděno, str. 9).

(4) tamt. s. 7–9.

(5) tamt. str. 23.

Dobrovolník mezi osvětimskými vězni

„Kdo chce jít dobrovolně do Osvětimi?“ Zní to jako špatný vtip, ale byla to zcela vážná otázka, kterou v roce 1940 položilo vedení polského odboje proti nacistům se záměrem odhalit, co se děje v pověstném táboře. Dobrovolník, který se přihlásil k poslání zdánlivě nemožnému, byl Witold Pilecki, kapitán polské jízdy. Jako voják se přihlásil s velkým smyslem pro povinnost a lásku k vlasti, která ho vedla až k nejkrajnější oběti.

Nebyl to člověk, který hazarduje se životem. Tento vzorný voják byl šťastně ženatý, měl dvě děti, miloval umění (psal básně a maloval), mluvil perfektně francouzsky, německy a rusky. Ale tento normální člověk udělal to, co nikdo před ním: sestoupil do hrůz Osvětimi, aby vyprávěl světu, co se dělo v oněch dnech v dantovském pekle v německém pojetí.

19. září se dal zatknout gestapem pod falešným jménem. Za několik dnů se před ním otevřela brána s památným nápisem *Arbeit macht frei*. Jeho posláním bylo organizovat hnutí odporu také v tomto pekle a podat přesnou zprávu, co se tam děje.

Jeho zpráva byla pro spojení prvním dokumentem z koncentračních táborů. Jeho informace byly předávány řetězcem zpravodajů polské exilové vlády v Londýně, která pak informovala kanceláře spojenců, na prvním místě Velkou Británií a USA. Raporty se týkaly osudu válečných vězňů a vyhlazování Židů.

I přes hlad, zničující práci, rány, zápal plic a tyfus Pilecki

vykonal svou neuvěřitelnou misi díky železnému zdraví, prohnání, schopnostem a velkému štěstí. V roce 1943 z tábora utekl a účastnil se varšavského povstání. To bohužel skončilo porážkou a zničením hlavního města. Pilecki byl znovu zajat a až do konce války byl vězněn v Lamsdorfu a v Murnau. Vrátil se do Polska, ale nenašel osvobozenou a demokratickou vlast podle svých ideálů, nýbrž komunistickou totalitu, která nahradila nacistickou. Jan Pavel II. ve svém poselství k 50. výročí dobytí Monte Cassina napsal: „My Poláci, i když jsme byli spojenci vítězné koalice, ocitli jsme se v situaci poražených, na které byla uvalena čtyřicet let sovětská nadvláda. A tak pro nás válka neskončila v roce 1945. Bylo třeba začít znovu.“

1948 byl zabit ranou do týlu v cele varšavské věznice. Jeho smrt je totožná se smrtí tisíců polských důstojníků popravených v Katyni. Pro komunistický režim byly osobnosti jako Pilecki nebezpečné i po smrti. Tělesné ostatky hrdinného kapitána byly pohřbeny na neznámém místě na louce varšavského hřbitova a dodnes nebyly nalezeny.

Navíc byl odsouzen k *vymazání z paměti*, protože se stal pro všechny nepohodným svědkem. Pilecki dosvědčoval, že světové mocnosti věděly velmi dobře, co se děje v Osvětimi. Věděly, a vůbec nereagovaly. Ve zmíněném poselství Jan Pavel II. říká: „Je třeba pamatovat na ty, kteří byli zabiti polskými institucemi a bezpečnostními orgány, pracujícími ve službách systému vnučeného z Východu. Je třeba

Witold Pilecki, dobrovolník mezi osvětimskými vězni

Ale odporovat sovětskému režimu bylo obtížné a nebezpečné. Pilecki se brzy ocitl na mušce represivního komunistického aparátu. Byl uvězněn a odsouzen jako „zrádce“, „agent imperialistů“ a „nepřítel lidu“. 25. května

je připomínat alespoň před Bohem a dějinami.“

Příspěvkem k zachování památky Witolda Pileckého je kniha Marka Patricelliho *Il Volontario - Dobrovolník* (Řím-Bari, Laterza 2010). Skupina polských poslanců navrhla ustanovit „Mezinárodní den hrdinů boje proti totalitám“ na den smrti Pileckého. Ale co jiného udělal Evropský parlament, než že to zamítl.

L'Osservatore Romano
23. dubna 2010

Překlad -lš-

BLAHOŘEČENÍ MUČEDNÍKA

Polský mučedník komunismu kněz Jiří Popieluszko bude blahořečen 6. června. Slavnost se bude konat na Piłsudzského náměstí ve Varšavě. Hrdinské ctnosti mučedníka uznal Benedikt XVI. v roce 2009. Popieluszko byl zavražděn agenty polské tajné služby 19. října 1984.

Kath-net

Svatý František obrací heretiky (17)

HROMADNÝ NÁVRAT LIDU
KE KATOLICKÉ VÍŘE - POKRAČOVÁNÍ

Tato událost ještě více zapůsobila na lid, aby se účastnil čtyřicetihodinové pobožnosti. Právě končily poslední přípravy. Jak jsme již řekli, byla několikrát odložena. Stále se čekalo jak na knížete, který přislíbil účast, tak na kardinála Alexandra de Medicis, papežského legáta ve Francii, který při návratu do Itálie se měl zastavit v Thononu a účastnit se slavnosti. Nakonec byl začátek stanoven na 20. září a zdálo se, že již nic nestojí v cestě, když kníže opět prosil o odklad. Tentokrát však bylo rozhodnuto děle nečekat.

Kostel sv. Hyppolita byl pro takovou slavnost malý. Veliký kostel sv. Augustina obsadili protestanti, ale těch den ze dne ubývalo. Proto biskup rozhodl, že kostel znovu vysvětlí. Na hlavní oltář se vrátila oltářní kamenná deska s ostatky, kterou kalvinisté přemístili do soukromého domu. V předvečer slavnosti v sobotu suchých dnů 19. září uděloval biskup v tomto kostele po 63 letech opět svátost bířmování. Posvětil také boční oltáře, chrámové předměty a několik křížů, které se opět měly vrátit na cesty a křížovky, a nařídil, aby každé procesí jeden z těchto křížů odneslo na místo určení.

Protože ani tento velký kostel nemohl pojmout všechny účastníky, byl na náměstí postaven nádherný oltář pro vystavení Nejsvětější svátosti. Po dobrých zkušenostech z Annemasse bylo rovněž postaveno jeviště pro divadelní představení.

Již v předvečer přicházely zástupy nejen z okolních provincií, ale z mnoha dalších krajů. Za této obrovské účasti za-

čala v neděli ráno pobožnost. Biskup nejdříve slavil pontifikální mši v kostele sv. Augustina a pak nesl slavnostně monstranci ulicemi města. V čele průvodu šli kněží, za baldachýnem gubernátor provincie, primátor města Freiburgu, četní šlechtici a nesmírné zástupy lidu. Průvod skončil u oltáře před kostelem, kde biskup zahájil adoraci. Po celé další tři dny se hodinu co hodinu střídaly skupiny z různých farností Sebaudie, aby vzdaly hold nebeskému Králi. Podobně jako v Annemasse každou hodinu pronesl František nebo některý jeho spolupracovník kázání. Bylo zde možno vidět obyvatele z Chablais, Bellevaux, Lullinu, Saint Sergues, Evianu, ale i z Bonneville, Taninge, Cluses, Sallanches, horaly z Facigny a jiné zástupy, které se předháněly v horlivosti. Obyvatelé ze Saint Cergues přišli se slzami v očích prosit o přijetí do katolické církve. Jejich skupina přinesla velký starodávný kříž, který se u nich až do kalvínské invaze těšil velké úctě. Pak byl přechováván mezi dvěma zdmi. Poutníci z Evianu přinesli nástroje Božího umučení a během čekání na adoraci poslouchali v divadle vyprávění o Pánově utrpení. Občané z Ternier přišli velmi pozdě, jednak proto, že to mají daleko, jednak proto, že je ženevští napadli u hradeb ženevské pevnosti. Pak se celou noc zpovídali a poslouchali kázání Františka, Cherubína a Ludvíka, kteří závodili v horlivosti. Těžko říct, kolik duchovního užitku duším přinesl příklad ženevského biskupa i horlivých kněží a všechny modlitby a svátosti. Pobožnost byla zakončena slavnostním procesím, při kterém byla Nej-

Sv. František Saleský

světější Svátost opět přenesena do kostela svatého Augustina. Byl to skutečný triumf víry celého kraje.

František celý čas nemyslel na odpočinek. Zbytek dne věnoval přípravě čtyřiceti osob na přijetí víry, které se rozhodly zřít se hereze. Světec musel vysvětlit některé pochybnosti a povzbudit je k tak vážnému kroku. Večer je představil biskupovi, který přijal jejich odvolání protestantských bludů. František prosil biskupa, aby jim ihned udělil svátost bířmování, aby tito lidé ze vzdálených míst nemuseli čekat na další den a aby měli posilu Ducha Svatého pro těžkosti, které je čekají. Biskup mu rád vyhověl a oni se s radostí z obnovené víry vrátili domů.

I když byl biskup unaven, napsal ještě tentýž den knížeti o důvodech, proč se na něho nečekalo, a že pobožnost byla přípravou k tomu, co chce kníže sám vykonat, až přijede do Thononu.

Kníže se právě zdržoval v Chambéry. List mu doručil farář z Annemasse spolu s listy od Františka a Cherubína. Podal knížeti podrobnou zprávu a povzbudil ho, aby dále podporoval katolickou víru bez ohledu na politické okolnosti až do úplného obrácení celé provincie. Kníže odpověděl:

„Bůh buď veleben za všechno dobro, které ve svém milosrdenství vykonal a dále koná v mém panství.“ Potom položil ruku na kříž, který stále no-

sil na hrudi jako velmistr řádu Zvěstování a zvolal: „Nebudu šetřit ničeho, ani vlastní krve v obraně katolické církve a v úsilí o obrácení mých poddaných. Toužím po tom, aby moje panství vyznávalo jen apoštolské římskokatolické náboženství a nedbám na lidské soudy. Jedu nyní do Bresse a ihned po návratu napíšu biskupovi o termínu další čtyřicetihodinové pobožnosti.“

Pak uložil Františkovi rozdělovat almužny v Ripailles a ve Filly. Věděl, že takové skutky František miluje a že to pomůže hlásat evangelium mezi chudými.

Kníže pobyl jen krátce v Bresse a v městečku Chanas na břehu Rodanu se setkal s apoštolským legátem. Pak se vrátil do Chambéry a ihned spěchal do Thononu, kam předešel kardinála.

Zpráva o tom, že kníže přijíždí do Thononu, vyvolala protikladné pocity. Katolíci měli z toho radost a připravovali se přijmout knížete s velkou pompou. Ale protestanti byli zaraženi. Mluvílo se o tom, že kníže chce uspořádat proces proti těm heretikům, kteří v roce 1591 otevřeli městské brány kalvinistům z Bernu a ze Ženevy. Vojenské rozmyšlky ho přinutily, že tento čin musel zatím ponechat bez trestu, ale nyní se chystal postihnout viníky a jejich spolupracovníky. To vyvolalo mezi heretiky paniku. Svolali proto shromáždění starších. Protože nevěděli, co si počít, nakonec se rozhodli, že se obrátí na ženevského biskupa s prosbou o prostřednictví. On jediný mohl uplatnit svůj vliv na knížete. Odebrali se tedy ihned k biskupovi. Pan du Valon jako předseda shromáždění předložil biskupovi zoufalou situaci svých souvěrců. Pastýř je dobrotivě vyslechl a řekl, že se docela rád ujme jejich záležitosti a udělá všechno, aby jim vyprosil milost. Neztrácel čas a ani nedokončil svou sváčinu a vydal se s nimi na cestu.

Byl to dojemný pohled: biskup v doprovodu generálního vikáře, kněze de Chissé a Františka Saleského šli v čele protestantského shromáždění starších, kteří kráčeli za ním jako za otcem a zachráncem. Průvod doplnili četní obyvatelé města a představitelé šlechty. Byli již za městem, když potkali knížete. Když kníže spatřil svého pastýře, sestoupil s koně a podal mu ruku. Biskup padl na kolena a prosil o milost pro provinilce. Řekl, že nevstane, dokud kníže nevyšleší jeho prosbu. Celé shromáždění pokleklo s biskupem a čekalo na výrok. Kníže jel do Thononu rozhněvaný, ale tento vzrušující obraz ho odzbrojil. Pozvedl biskupa a ujistil ho, že vzhledem na jeho prosbu viníkům odpouští. Biskup mu vyslovil hlubokou vděčnost, chválil jeho laskavost vůči poddaným a prosil, aby celá provincie mohla i nadále chválit jeho skutky. Kníže odpověděl: „Slibuji, že udělám všechno, co Vaše Excellence ode mne žádá, a to nejen z lásky k poddaným, ale také s ohledem na vůli pastýře, jemuž se cítím hluboce zavázán.“

Šlechtný biskupův čin si získal srdce všech. I nejzatvrzelejší heretici byli tím dojati a pomalu se otevírali světlu pravdy.

Dva dni po této události měla začít čtyřicetihodinová pobožnost. František si připravoval kázání. Bůh, který rád pokorením posvěcuje své vyvolené, dopustil, že světec přes všechno úsilí nebyl schopen nic složit. Řekl Ludvíkovi: „Ještě nikdy nebyl můj rozum tak neplodný. Nejsem schopen nic vymyslet. Ale neznepokojuji se. Doufám, že Bůh bude mluvit skrze mne, jestliže chce, abych vykonal něco pro jeho slávu a dobro duší. Ale jestliže jeho dobrota mi dává příležitost k pokorením a dopustí, abych s hanbou sestoupil z kazatelny, i to mu obětují za spásu duší.“

(Pokračování)

Překlad -lš-

Prolomeno obléhání řvoucího lva

Velikonoční doba věnovaná rozjímání o tajemství zmrtvýchvstání Krista jeví se jako obzvláště příhodná k úvaze o ďáblu, *knížeti tohoto světa*, kterého Ježíš právě v době, kdy byl povýšen na kříž, „*vyvrhl ven*“. Ve skutečnosti však ne všichni teologové věnují pozornost ďáblu. Někteří ho pokládají za znepokojující fantasma vytvořené imaginárním podezřením k represivním účelům, v každém případě jako příznak zastaralé mentality, která se nechce vytrátit. Pro jiné se démon redukuje na ideu zla, které se neprávem přisuzuje reálná osobní existence.

Zcela jiné chápání se projevuje u Ježíše Krista, který rozhodně nepokládá ďábla za produkt nemocné a neklidné fantazie, ale bere ho velmi vážně, vyhlašuje proti němu neúprosný boj během celého života a poráží ho definitivně ve smrti a zmrtvýchvstání.

Ježíš mu dokonce přiděluje přesnou definici: *vrah od počátku, lhář a otec lži*, ve kterém *není pravdy, jemuž je podvod vlastní* (srov. Jan 8,44). Označen těmito termíny jeví se ďábel jasně jako antiteze a opozice ke Kristu, který představuje Pravdu a Život (Jan 14,6) a který v plné charakteristice jde až ke kořenům vražedného a prolhaného ďáblovho díla, kdy se představuje na začátku knihy Geneze jako *starý had, který se nazývá ďábel*, jak o něm mluví Apokalypsa (12,9).

Svatý Ambrož píše: „Ďábel nebyl schopen uchovat si přijatou milost a pojala ho závist vůči člověku kvůli tomu, že ačkoliv byl utvořen z hlíny, byl vy-

brán za obyvatele ráje“ (*De paradiso* 12,54). Ale v pletichách Hada, který krouží kolem právě stvořeného člověka, je akt spiknutí proti Ježíši, směřující k zasetí nedůvěry a ohrožení víry. Ohrožovat víru v Krista to je jeho nejvlastnější akce.

Jestliže je démon antitezi a opozici vůči Kristu, nepřekvapuje, že On sám se s ním v životě potkává a že ďábel chce dokonce jeho, Božího Syna, odloučit od Otce. Ale všechno úsilí v tomto směru vyzní naprázdno. Blížící se smrt pociťoval Ježíš jako příchod *knížete tohoto světa*, který ovšem *proti němu nic nezmuže* (Jan 14,30).

O démonu platí to, co říká svatý Ambrož ve velikonočním hymnu *Hic est dies verus Dei*: Smrt zničila sama sebe. V pokusu zabít kořist, tj. Kristovo tělo a připravit mu důmyslnou léčku, sama pozřela nástrahu a uvízla ve stejné síti. Jinde napsal: „Nejlepší způsob jak přetřhnout napjatou šňůru ďáblovho klamu, je ukázat ďáblu kořist, právě Kristovo tělo, aby tím, že se na ně vrhne v útoku, sám uvázl ve své síti“ (*Expositio evangelii secundum Lucam*, 4,12).

Pokud jde o zrádce Jidáše, ten se stane místem satanova příbytku. Když nadešly poslední Velikonoce Ježíše s jeho apoštolů, jak říká Lukáš, *satan vstoupil do Jidáše zvaného Iskariotský* (22,23), zatímco Jan říká, že *ďábel již vnukl Jidášovi myšlenku, aby ho zradil* (13,2). Tentýž evangelista poznamená, že *po té skývě do něho vstoupil Satan* (13,27).

Kristův protivník je poražen jeho smrtí a zmrtvýchvstáním.

V těchto termínech bude hovořit svatý Petr ve svém listě: *Bděte, protože váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by mohl zhltnout* (1 Petr 5,8), jinak je možné *mu propadnout*, jak říká svatý Pavel (1 Tim 5,15).

Tak jako se démon spikl proti Kristu, tak bude také strojit úklady proti těm, kteří *zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví* (Zj 12,7), a nasazuje všechno své úsilí, aby jim v tom bránil. Je to svědectví Apokalypsy, která představuje peripetie Církve ustavičně ohrožované a pronásledované drakem v této současné době před konečným příchodem Ježíše a definitivním triumfem Beránka.

„Kdo se zcela oddá Bohu, nemá strach z ďábla“, vysvětluje svatý Ambrož (*De sacramentis*, V, 4, 30), a dodává: „Kde ďábel rozpoutá bitvu, tam je Kristus přítomen. Kde ďábel klade nástrahu, tam Kristus brání duchovní hradby“ (*Expositio ad Psalmi*, CXVII, 20, 51). Jakkoliv ďáblový machinace mohou být nebezpečné a agresivní, oni *nad ním zvítězili Beránkovou krví* (Zj 12,11).

Na tomto vítězství se zakládá síla a klidná důvěra Pánových učedníků. Jestliže na základě víry – a s dobrým souhlasem některých teologů – mají absolutní jistotu, že démon existuje, že je to pokušitel, že působí někdy soustředěným způsobem, nedají se zmást jeho dotěrností a nepropadají strachu.

Oni bdí a modlí se s jistotou, že už mají účast na velikonočním vítězství Ježíše, které v nich pokračuje.

A neopomíjejí se svěřit andělům, zvláště těm, kteří sloužili Ježíši po ďáblových pokušeních na poušti, i když je třeba připustit, že oni teologové ani těmto andělům nepřiznávají snadno jejich život.

L'Osservatore Romano
23. dubna 2010

Překlad -lš-

SLET ČARODĚJNIC

Za vydatné podpory médií se na „Walpurgině noci“ 30. dubna ve Wernigerode – Harz „sletělo“ 150 000 „čarodějnic a ďáblů“ z celého Německa. Podobné ďábelské slavnosti se konaly i na jiných místech. Turistické kanceláře zvaly na „hru a zábavu s ďáblem Luciferem“. V Goslaru bylo „mystický“ vyzdobeno celé náměstí.

Kath-net

DVA SVATÍ KNĚŽÍ – pokračování ze str. 2

mě ke kněžství, a to jen několik měsíců po mém návratu k němu.“ Svatý Leonard prožíval tedy kněžské povolání jako nezasloužený dar Božího milosrdenství v duchu vděčnosti, radosti a lásky. Napsal ještě: „Bůh si mě vybral! On mě povolal, dokonce mě přinutil k poctě, k radosti, k nevýslovnému štěstí být jeho služebníkem, být »druhým Kristem« ... A kde jsem byl já, když jsi mě hledal, můj Bože? Na dně propasti! Já jsem byl tam a tam mě Bůh přišel hledat; a tam mi dal uslyšet svůj hlas...“

Když zdůrazňoval velikost kněžského poslání, které má být „pokračováním díla vykoupení, velkého díla Ježíše Krista, díla Spasitele světa“, to znamená „spásy duší“, svatý Leonard vždy připomínal sám sobě a spoluobčanům odpovědnost za život propojený s přijatou svátostí. Boží láska a láska k Bohu: to byla síla jeho cesty ke svatosti, zákon jeho kněžství, hluboký význam jeho apoštolátu mezi chudou mládeží a pramen jeho modlitby. Svatý Leonard Murialdo se s důvěrou odevzdal Prozřetelnosti a velkodušně plnil Boží vůli ve styku s Bohem a ve službě chudé mládeži. Tím způsobem spojoval kontemplativní mlčení s neúnavnou aktivitou, věrností každodenním povinnostem a geniálními iniciativami, sílu v nesnázích s klidem ducha. To byla jeho cesta svatosti, žít příkázání lásky k Bohu a k bližnímu.

Josef Benedikt Cottolengo

Ve stejném duchu lásky žil čtyřicet let před Murialdem svatý Josef Benedikt Cottolengo, zakladatel díla, které pojmenoval „Malý dům Boží prozřetelnosti“, dnes nazývaný také „Cottolengo“. Příští neděli při své návštěvě v Turíně budu moci uctít ostatky tohoto světce a setkat se s hosty „Malého domu“.

Josef Benedikt Cottolengo se narodil v Bra, městečku v pro-

vincii Cuneo 3. května 1786. Byl prvorozený z 12 dětí, z nichž 6 zemřelo v útlém věku. Od dětství projevoval velkou citlivost k chudým. Přijal cestu kněžství a následoval tak příklad dvou bratrů. Léta jeho dětství byla dobou napoleonského dobrodružství s jeho těžkými škodami na poli náboženském i sociálním. Cottolengo se stal dobrým knězem, vyhledávaným mnoha kajícníky a v Turíně té doby byl kazatelem duchovních cvičení a konferencí pro univerzitní studenty, mezi nimiž mívával velké úspěchy.

Ve věku 32 let byl jmenován kanovníkem Nejsvětější Trojice, kongregace kněží, která měla za úkol vést bohoslužby v chrámu *Corpus Domini* a dát lesk bohoslužbám ve městě, ale v této funkci se necítil dobře. Bůh ho připravoval na zvláštní poslání, a právě jedno neočekávané rozhodující setkání mu dalo pochopit jeho budoucí určení pro výkon služby.

Pán vždy dává znamení na naší cestě, aby nás vedl podle své vůle k našemu pravému dobru. Pro Cottolenga se tak stalo dramatickým způsobem v neděli ráno 2. září 1827. V dostavniku z Milána do Turína plněm jako nikdy předtím cestovala jedna celá francouzská rodina, přičemž manželka a matka pět

ti dětí byla ve stavu pokročilého těhotenství s vysokou horečkou. Když bloudila po různých nemocnicích, našla tato rodina ubytování ve veřejné noclehárně, ale situace ženy se zhoršovala a někteří poslali vyhledat kněze. Tajemným řízením narazili na Cottolenga a byl to právě on, kdo musel doprovodit k smrti tuto mladou matku k velké bolesti celé rodiny. Když splnil tento bolestný úkol, s bolestí v srdci se odebral před Nejsvětější svátostí a modlil se: „Můj Bože, proč? Proč jsi mě chtěl za svědka? Co ode mne chceš? Je třeba něco udělat!“ Když se zvedl, dal zvonit všemi zvony, zapálit svíce, a když se sešli zvědavci do kostela, řekl: „Stala se milost! Stala se milost!“ Od toho okamžiku byl Cottolengo jako proměněný: všechny své dovednosti, zvláště ekonomické a organizační schopnosti využil pro iniciativy ve prospěch těch nejpotřebnějších.

Dokázal zapojit do svého projektu desítky a desítky spolupracovníků a dobrovolníků. Přemístil se na periferii Turína, aby své dílo rozšířil a vytvořil svého druhu osadu, kde každou budovu, kterou se podařilo vystavět, pojmenoval příznačným názvem: „dům víry“, „dům naděje“, „dům lásky“. Uvedl do života styl „rodin“, vytvořil opravdová společenství osob, stmelil dobrovolníky a dobrovolnice, muže a ženy, řeholníky a laiky,

aby mohli čelit překážkám, které se objevovaly, a překonat je. V tomto „Malém domě Boží Prozřetelnosti“ měl každý svůj přesný úkol: buďto pracoval, nebo se modlil, posluhoval, vyučoval, spravoval. Zdraví i nemocní, všichni sdíleli každodenní tíži. Také náboženský život se časem obměňoval podle potřeb a zvláštních požadavků. Myslel také na vlastní seminář pro specifickou formaci kněží Díla. Byl vždy připraven sledovat Boží prozřetelnost a sloužit jí, nikdy ne klást jí otázky. Říkal: „Já jsem dobrý k ničemu a ani nevím, co dělám. Boží prozřetelnost proto jistě ví, co chce. Mně přísluší jí jenom vyhovět. Vpřed ve jménu Páně.“ Pro své chudé a ty nejpotřebnější se označoval za „nádevníka Boží prozřetelnosti“.

Vedle malých osad chtěl založit také pět klášterů pro kontemplativní sestry a jeden pro poustevníky a pokládal za nejdůležitější jednotky: něco jako „srdce“, které mělo tlouci pro celé Dílo. Zemřel 30. dubna 1842 s těmito slovy na rtech: „Milosrdenství, Pane; milosrdenství, Pane. Dobrá a svatá Prozřetelnosti... Svatá Panno, nyní je řada na tobě.“ Jak napsaly jedny tehdejší noviny, celý jeho život byl „intenzivní den lásky“.

Draží přátelé, tyto dva svatí kněží, jejichž jakýsi portrét jsem představil, žili svou službu v úplném darování života nejchudším, nejpotřebnějším, posledním a nacházeli přitom vždy hluboký kořen, nevyčerpatelný zdroj své aktivity ve vztahu k Bohu a čerpali z jeho lásky v hlubokém přesvědčení, že není možno prokazovat lásku, aniž bychom žili v Kristu a v Církvi. Jejich přímluva a jejich příklad nechť nadále osvěcují službu tolika kněží, kteří se stravují s velkodušností pro Boha a pro stádce jim svěřené, a kež pomáhají každému darovat se s radostí a velkodušností Bohu a bližnímu.

Bollettino Vaticano
28. dubna 2010
Překlad -lš-

JEN 0,3% VŠECH PŘÍPADŮ

Soudní psychiatr Reinhard Haller v rozhovoru s ORF prohlásil, že 99,7 % případů zneužití mladistvých připadá na prostředí rodin anebo různých spolků. Haller je členem nezávislé komise, která se zabývá případy pedofilie v katolické církvi. Vyslovil požadavek, aby se v budoucnosti řešily všechny případy a nikoliv jen ty, které se týkají určité zvláštní skupiny. Haller rovněž potvrdil, že 50 % všech žalob za sexuální zneužití je neoprávněných. *Kath-net*

VYLOUČENÍ ZE STRANY

Anglická konzervativní strana vyloučila ze svých řad Philipa Lardnera, protože na svých internetových stránkách uveřejnil názor, že „homosexualita není normální“. Šéf strany řekl, že je to „hluboce urážlivé a nepřijatelné“. *Kath-net*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kovaný obraz zlata průzračného jako křišťál. Jelikož všechny své představy můžeme „skládat“ jen z toho, co máme k dispozici, a to jsou představy z hmotného světa, jsou naše obrazy o duchovním světě značně nedokonalé a nejčastěji přímo neskutěčné. Platí to ostatně i o samotné představě Boha Otce, který bývá představován v nedokonalé lidské podobě, nejčastěji jako vznešený bělovlasý stařec.

Daleko snazší je proto pro nás výčet toho, co v nebi zcela jistě nebude. Nebude tam smrt, nemoc, bolest, neduhy, nedostatek, starosti, strach, nuda, závist, lítost, hlad, žízeň, únava, horko, zima, stín, tma, tíže, námaha, smutek, samota, sklíčenost, opuštěnost, odmítání, nebude tam nikdo a nic, co se nám nelíbí, nikdo, koho bychom neměli rádi, ani nikdo, kdo nemá rád nás, kdo nám vadí, kdo nám nepřeje. Nebude tam tlačeniče, fronty, čekání. Samozřejmě tam nebude nic nečistého, ani stín hříchu.

Ale svatý Jan, miláček Páně, který viděl u vytržení nebe, nám vypočítává ještě další věci, které v nebi nejsou, a nejsou to věci nijak negativní, naopak, velice významné a potřebné: v nebi není světla měsíce ani slunce, ani světla lamp, dokonce není v nebi ani chrám. Jak nám potvrdil, v nebi nebude třeba světla lampy ani světla slunce, protože sám Bůh všechno ozařuje. Neviděl v nebi ani chrám, protože sám Bůh vševládny a Beránek je zde Chrámem. Trojjediný Bůh není jen nejvyšším „Obyvatelem“ a „Panovníkem“, ale samou podstatou nebes, v něm je všechno jeho bohatství, sláva i blaženost. Nebe je místo jeho konečného a nejdokonalejšího zjevení bez závoje a bez podobnosti. Zjevuje zde sám sebe i celé své dílo a všechnu svou slávu. Bůh nepotřebuje palác, sloupy, klenby, závěsy, dekorace ani baldachýny, roucha, vlečky ani

insignie. Nic takového nevytváří jeho majestát. Pokud se o podobných věcech někde mluví, jsou to vždy jen obrazná vyjádření. Bůh nic takového nemá ani nepotřebuje, protože Bůh vším tím JE sám v sobě, ON sám je svůj Chrám, svůj Palác, svá Nádhera, jeho velikost je právě v tom, že nemusí nic mít, protože všechno JE. Nic se k němu nedá přidat a nic z něho odebrat, všechno je v Něm naprostá jednota, totožnost, tedy mnohem víc než nedílná součást, nejvyšší dobro, krása, spravedlnost, čistota a blaženost. Teprve tváří v tvář nebeskému Otci pochopíme, co to pro Božího Syna znamenalo opustit toto tak blažené Otcovo lůno, sestoupit k nám na zem a stát se nám podobným ve všem kromě hříchu. Teprve tam pochopíme, co pro něho znamená ponížení, jaké představuje jeho přítomnost pod způsobou chleba, aby se stal pokrmem našich duší.

Jeho slávou jsou však také všichni ti, které pozval do svého království připraveného od počátku světa. Místa, která nám v nebi náš Spasitel připravil, nejsou něco jako rezervovaná sedadla v nekonečném hledišti šťastných diváků oblažujícího Božího představení. Boží Syn počítá s tím, že vstoupíme do nebe spolu s Ním a v Něm jako aktivní přispěvatelé a ozdoba nebeské blaženosti a slávy. Nebe bude také velkolepou přehlídkou Božího díla, které moc jeho lásky a milosrdenství za lidského života zplodila a vytvořila v těch duších, které se mu daly zcela k dispozici a v požehnané spolupráci s jeho nejsvětější vůlí daly v sobě vykvést květům, plodům a zázrakům milosti a budou po celou věčnost oslavovat Boží velebnost, moudrost a dobrotu. Ani nejmenší oběť, ani jediný povzdech a vyznání lásky k Bohu nezůstane ztraceno. To, co zde na zemi bylo jen skryté a jakoby ztracené, to všechno se splétá do věnců nevýslovné krá-

sy, které ve světě Boží slávy nabudou úchvatné podoby. Po celou věčnost budeme oslavovat a žasnout nad tím, co Boží slítková láska dokázala vypěstovat v zahradách srdcí, které předtím zpusťoval kanec, co všechno dokázala vykouzlit v duších, které klesly až na dno vši ošklivosti a hříšného hnusu, ale uposlechly Boží volání a otevřely se blahodárnému slunci Otcovy lásky. Všechny ctnosti, které nám zde připadají tak abstraktní, tak nechopitelné, a někdy dokonce nepochopitelné, ty všechny nabudou zcela konkrétní živé podoby a krásy, pro kterou nemáme zatím slov. Není to neocenitelná možnost a velkodušná nabídka Otce světel dát se mu zde na zemi k dispozici, aby si z nás vyráběl nejskvostnější živoucí ozdoby a šperky, které ho budou věčně oslavovat a současně oblažovat všechny spolunebešťany?

Nejkrásnější ozdobou a darem Bohu Otci, Synu a Duchu Svatému, který můžeme s sebou přinést do nebe, je proto každá duše, o jejíž účast na věčné Otcově hostině se přičiníme. Mohou to být duše zcela konkrétní a známé, k nimž by samozřejmě měli patřit všichni naši drazí. Každý z manželů je zodpovědný za spásu svého partnera (jak svůj úkol splní, když se s ním hádá a rozvede, těžko říct). Každý rodič odpovídá za spásu svých dětí, každý kněz za spásu svých farníků atd. Ale mohou to být i duše zcela neznámé, které se k nám budou hlásit až na věčnosti, protože to byly naše modlitby, naše oběti, náš dobrý příklad, náš dobrý skutek, který rozhodl jako poslední závaží na váze spravedlnosti o jejich přijetí do nebeské slávy.

Rozjímejme často o naší pravé vlasti, aby se naše srdce naplnilo nejen horoucí touhou a přímo svatou nedočkavostí utonout v lůně nebeského Otce, kde nám jeho Syn připravil místo, ale aby nás pohled do nebe živil ustavičně neméně horoucí touhou přivést tam s sebou co největší počet bližních, kteří by jinak místo v nekonečné blaženosti skonči-

li v moři nekonečného neštěstí. Neslyšíme, že i nám říkají ustavičně andělé: Co tu stojíte a hledíte? Dělejte přece něco, jděte do celého světa, učíte ze všech lidí Pánovy učedníky, dejte jim na vědomí to, co jste bez vlastní zásluhy poznali, bojujte ze všech sil o účast v nebi pro všechny lidi. Zpytujte den co den před spaním, co jste dnes udělali a co neudělali pro spásu duší, kolik času jste promarnili, probendili, kolik vzácných příležitostí jste zashantročili, místo abyste v sobě i v druhých pletli věnce pro velkou nebeskou hostinu, která je pro vás připravena. Jen počítejte, kolik dobrých příležitostí k tomu spláchla zcela neúčinně netrpělivost, sobectví, požitkářství, lenost a vlažnost. Všichni svatí a světice byli tak obyčejní lidé jako my, možná že byli nejdříve mnohem více hříšní než my, a přece nakonec dokázali s sebou přivést do nebe takové nepřehledné zástupy a mnozí z nich je tam táhnou až dodnes už několik století. O co by bylo nebe chudší, kdyby se všichni spokojili s tím, že se tam nějak protlačí s odřenýma ušima!

Myslet často na nebe je užitečné také proto, abychom se včas učili klanět Bohu. Teprve až uvidíme slávu, jakou má Boží Syn u Otce, kterým se ustavičně klanějí nebeské zástupy a padají před nimi na svou tvář, pochopíme se zpětnou platností, že žádná úcta, kterou jsme mu vzdávali zde na zemi, nebyla zdaleka dostačující, a zděsíme se, jak jsme byli pyšní, když jsme mu zde na zemi odměřovali každou poklonu a pokleknutí, jen abychom se náhodou nepředali, a když jsme si troufali zacházet s Ním jako s obyčejnou věcí. Do nebe si pozemské způsoby sotva budeme moci vzít. Spíše bychom se měli usilovně snažit osvojit si již zde na zemi nejvyšší úctu, kterou máme být blaženi po celou věčnost spolu se anděly, archanděly, trůny a mocnostmi. Ne zde, ale tam je náš domov.

-š-

Pondělí 17. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (575. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Aids v Nigérii 7:00 V postelí Pod nebesy IV. (9. díl) 7:50 Temný kodex 8:15 Malebný Siam - THAJSKO 8:35 Noční univerzita: Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 9:30 Hledání (5. díl): Hledání naděje 10:00 Čteme z křesťanských periodik 10:10 Nedělní čtení (26. díl): 7. neděle velikonoční 10:35 Na koberečku (84. díl) 10:50 Pro víta mundi 11:30 První setkání KaPrů a Kanói v Ostravě 11:45 Bolek a Lolek (9. díl): Falešný dědek 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS 13:00 Cesty za poznáním: Kuba 13:50 Atlas Charity (30. díl): Frýdek - Místek (Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba) 13:55 Kulatý stůl na téma (45. díl): Světlo pro Evropu 15:30 Taková bývalá vesnice 16:00 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 16:10 Kde Bůh roní slzy 16:30 Noekreace aneb Vandrování (35. díl) 16:40 Přijeme si... 17:00 NOEparáda (78. díl) [L] 17:25 Voda - Zlato tretieho tisícročia 17:40 AREGUA 18:00 Ze života farností: Vyškov 18:10 Naučme se poslouchat 18:35 Bolek a Lolek (10. díl): Motokára 18:45 Léta letí k andělům (6. díl): sochař Otmar Oliva 19:05 Čteme z křesťanských periodik 19:15 Léta letí k andělům (39. díl): Antonín Randa 19:35 Litanie loretské 19:50 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova IV. (5. díl) [P] 20:25 Svatý František Xavierský a misie Jezuitů 22:20 Noční univerzita: O rodině - Mons. Josef Hrdlička 23:35 Eliška Servátková 23:50 Hornolidečko - Lužná 0:00 Zpravodajské Noeviny: 11. 5. 2010 0:10 Evangelium 0:20 Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 18. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 6:15 Noční univerzita: Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 7:10 Naučme se poslouchat 7:35 Kulatý stůl: 60. let od Barbarské noci I. 9:05 Pro víta mundi (23. díl): František Xaver Thuri 9:45 Noekreace aneb Vandrování (35. díl) 10:00 Etnický Tibet - KHAM 10:50 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 11:30 Litanie loretské 11:45 Bolek a Lolek (10. díl): Motokára 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Jam session (Colours of Ostrava) 12:50 Octava dies (575. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:20 Ekoauto (6. díl) 13:35 Malebný Siam - THAJSKO 13:55 Pro víta mundi 14:35 Temný kodex 15:05 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 16:10 Kde Bůh roní slzy 16:30 Atlas Charity (30. díl): Frýdek - Místek (Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba) 16:35 Laciné teplo 16:50 Svatý František Xavierský a misie Jezuitů 17:35 VLKOLÍNEC: pohlednice 17:45 Na koberečku (85. díl) 18:00 Taková bývalá vesnice 18:25 Noekreace aneb Vandrování (35. díl) 18:35 Bolek a Lolek (10. díl): Motokára 18:45 Noeland (19. díl) 19:15 Přijeme si... 19:35 Voda - Zlato tretieho tisícročia 19:50 Zpravodajské Noeviny: 18. 5. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Po stopách apoštola Pavla (1. díl) [P] 20:35 Zpravodajské Noeviny: 18. 5. 2010 20:45 Tygři oceánů (6. díl) 21:15 Čteme z křesťanských periodik 21:25 Bez hábitu (20): Řád menších bratří - Františkáni. 22:30 Cesty za poznáním: Mexico City 23:20 Cesty za poznáním: Istanbul 23:50 Čteme z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajské Noeviny: 18. 5. 2010 0:10 Modlitby se zpěvy Taizé 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 19. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [L] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 5. 2010 6:15 Léta letí k andělům (39. díl): Antonín Randa 6:35 Tygři oceánů (6. díl) 7:05 Přijeme si... 7:25 Cesty za poznáním: Mexico City 8:15 Hledání (4. díl): Hledání osvoboditele 8:40 Pro víta mundi 9:20 Naučme se poslouchat 9:45 Noekreace aneb Vandrování (35. díl) 10:05 Čteme z křesťanských periodik 10:15 Ze života farností: Vyškov 10:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita: Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 13:00 Eliška Servátková 13:15 Příběh

Růžencového oltáře 13:35 Bez hábitu (20): Řád menších bratří - Františkáni. 14:35 Aids v Nigérii 14:50 Hledání (5. díl): Hledání naděje 15:15 Taková bývalá vesnice 15:40 Voda - Zlato tretieho tisícročia 16:00 Zpravodajské Noeviny: 18. 5. 2010 16:10 Po stopách apoštola Pavla (1. díl) 16:40 Na koberečku (85. díl) 17:00 GOODwillBOY IV. (10. díl) [P] 17:40 Etnický Tibet - KHAM 18:00 Studentská mše: mše svatá z ostravsko-opavského biskupství se studenty středních a vysokých škol [L] 19:00 Bolek a Lolek (11. díl): Velká cena Argentiny 19:10 NOEparáda (77. díl) 19:35 Litanie loretské 19:50 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 20:00 Z pokladů duše 20:05 Ukrajinská zastavení [P] 20:20 Přijeme si... [P] 20:40 Charita Vyškov - Dědice [P] 20:50 Hledání (6. díl): Hledání nového světa [P] 21:15 Svetlo je absolutna biela 21:40 Léta letí k andělům (6. díl): sochař Otmar Oliva 22:00 Kde Bůh roní slzy 22:30 Jam session (Colours of Ostrava) 23:15 Cesta k andělům (29. díl): David Eben 0:00 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 0:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 20. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 6:15 Klapka s ... (1. díl): Klapka s Alenou Krejčí 7:15 Noční univerzita: O rodině - Mons. Josef Hrdlička 8:30 Noemova pošta 2010: květen 10:05 Harfa Noemova IV. (5. díl) 10:25 Na koberečku (85. díl) 10:40 Přijeme si... 11:00 Noeland (19. díl) 11:30 Litanie loretské 11:45 Bolek a Lolek (11. díl): Velká cena Argentiny 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 12:35 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) 13:00 GOODwillBOY IV. (10. díl) 13:40 NOEparáda (78. díl) 14:05 Noekreace aneb Vandrování (35. díl) 14:15 Svatý František Xavierský a misie Jezuitů 15:00 Svetlo je absolutna biela 15:25 Cesty za poznáním: Istanbul 16:00 Zpravodajské Noeviny: 18. 5. 2010 16:10 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 17:00 Hledání (6. díl): Hledání nového světa 17:25 Ze života farností: Vyškov 17:35 Taková bývalá vesnice 18:00 Ve jménu Ježíše (2. díl): Hněv velerady 18:25 Hudba pod Rozsutcem 18:35 Bolek a Lolek (11. díl): Velká cena Argentiny 18:45 V postelí Pod nebesy IV. (9. díl) 19:35 Na koberečku (85. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny: 20. 5. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálů o lidové kultuře (27. díl) [P] 21:05 Adopce na dálku 21:40 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 22:25 Noční univerzita: Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 23:20 Pro víta mundi 0:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 5. 2010 0:10 Tygři oceánů (6. díl) 0:40 Hudba pod Rozsutcem 0:50 Aids v Nigérii 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 21. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 5. 2010 6:15 GOODwillBOY IV. (10. díl) 6:55 Hudba pod Rozsutcem 7:05 Octava dies (575. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:35 Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS 8:30 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) 9:00 Bez hábitu (20): Řád menších bratří - Františkáni. 10:00 Kulatý stůl: 60. let od Barbarské noci II. 11:35 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain 11:45 Bolek a Lolek (11. díl): Velká cena Argentiny 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kulatý stůl (46. díl): Naše pomoc pro Haiti 13:30 Atlas Charity (31. díl): Frýdek - Místek (Denní Centrum sv. Josefa pro psychicky nemocné) 13:35 Etnický Tibet - KHAM 13:55 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 14:45 Ukrajinská zastavení 15:00 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 15:25 Po stopách apoštola Pavla (1. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 5. 2010 16:10 U NÁS aneb od cimbálů o lidové kultuře (27. díl) 17:10 Naučme se poslouchat 17:35 Hudba pod Rozsutcem 17:45 Hledání (6. díl): Hledání nového světa 18:10 Svetlo je absolutna biela 18:35 Bolek a Lolek (12. díl): Faraonova hrobka 18:45 Noekreace aneb Vandrování (35. díl) 18:55 Adopce na dálku 19:35 Litanie loretské 19:50 H2Onews (84. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Kulatý stůl [L] 21:35 Přijeme si... 22:00 NOEparáda (77. díl) 22:25 Noční uni-

Poselství Královny míru

Drahé děti! Dnes vás dobrý Otec skrze mne zve, abyste se s duší naplněnou láskou dali na duchovní pochod. Drahé děti, naplňte se milostí, upřímně konejte pokání za hříchy a mějte touhu po dobru. Mějte touhu i jménem těch, kteří nepoznali plnost dobra. Budete Bohu (ještě) milejší. Děkuji Vám.

Poselství svěřené Mirjaně 2. května 2010

verzita: O rodině - Mons. Josef Hrdlička 23:40 Léta letí k andělům (6. díl): sochař Otmar Oliva 0:00 H2Onews (84. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:10 Tygři oceánů (6. díl) 0:40 Pro víta mundi 1:20 Poslech Radia Proglas.

Sobota 22. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews (84. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Octava dies (575. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Bez hábitu (20): Řád menších bratří - Františkáni. 7:45 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 8:15 Po stopách apoštola Pavla (1. díl) 8:45 JuniorTV Kopřivnice (5. díl) [P] 9:05 Ve jménu Ježíše (2. díl): Hněv velerady 9:30 Noeland (19. díl) 10:00 GOODwillBOY IV. (10. díl) 10:40 NOEparáda (77. díl) 11:05 Cesty za poznáním: Káhira 11:35 Bolek a Lolek (12. díl): Faraonova hrobka 11:45 Litanie loretské 12:00 Z pokladů duše 12:05 Angelus Domini 12:10 Jam session (Colours of Ostrava) 12:55 Dotek lásky a posvěcení 13:30 Zpravodajské Noeviny: 20. 5. 2010 13:45 Na koberečku (85. díl) 13:55 Přijeme si... 14:20 Putování modrou planetou (1. díl): Austrálie 15:00 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 15:50 Atlas Charity (31. díl): Frýdek - Místek (Denní Centrum sv. Josefa pro psychicky nemocné) 16:00 H2Onews (84. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 U NÁS aneb od cimbálů o lidové kultuře (27. díl) 17:10 Léta letí k andělům (7. díl): P. František Lízna, SJ 17:30 Adopce na dálku 18:05 Po stopách apoštola Pavla (1. díl) 18:35 Bolek a Lolek (12. díl): Faraonova hrobka 18:45 Taková bývalá vesnice 19:10 Ze života farností: Vyškov 19:25 Nedělní čtení (27. díl): Seslání ducha svatého [P] 19:50 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková [P] 20:45 Aids v Nigérii 21:00 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 21:45 Noční univerzita: Duch svatý, život církve - P. Elias Vella 22:50 Putování modrou planetou (1. díl): Austrálie 23:30 Nedělní čtení (27. díl): Seslání ducha svatého 0:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 5. 2010 0:10 Kulatý stůl (46. díl): Naše pomoc pro Haiti 1:35 Poslech Radia Proglas.

Neděle 23. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (84. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení (27. díl): Seslání ducha svatého 6:50 U NÁS aneb od cimbálů o lidové kultuře (27. díl) 7:50 Smysl utrpení [P] 8:00 Po stopách Ježíše Krista (1): Stalo se ... 8:30 Cesty za poznáním: Káhira 8:55 Charita Vyškov - Dědice 9:05 Taková bývalá vesnice 9:30 Čteme z křesťanských periodik 9:35 Aids v Nigérii 9:55 Evangelium 10:00 Mše svatá z Trnavy [L] 11:00 Svatý František Xavierský a misie Jezuitů 12:00 Polední modlitba [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Přijeme si... 13:10 Čteme z křesťanských periodik 13:15 Platinové písničky (7. díl): Dechovka [P] 13:50 Hledání (6. díl): Hledání nového světa 14:15 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain 14:25 Ukrajinská zastavení 14:40 Léta letí k andělům (7. díl): P. František Lízna, SJ 15:00 Nedělní čtení (27. díl): Seslání ducha svatého 15:25 Harfa Noemova IV. (5. díl) 15:45 Hudba pod Rozsutcem 16:00 GOODwillBOY IV. (10. díl) 16:40 Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Saul [P] 17:05 Noeland (19. díl) 17:35 NOEparáda (78. díl) 18:00 Adopce na dálku 18:35 Etnický Tibet - KHAM 18:55 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková 19:40 Litanie loretské 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (576. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 AD trio Prague [P] 21:35 Noekreace aneb Vandrování (36. díl) [P] 21:45 Evangelium 21:55 Atlas Charity (31. díl): Frýdek - Místek (Denní Centrum sv. Josefa pro psychicky nemocné) 22:05 Nedělní čtení (27. díl): Seslání ducha svatého 22:30 Noemova pošta 2010: květen 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Platinové písničky (7. díl): Dechovka 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

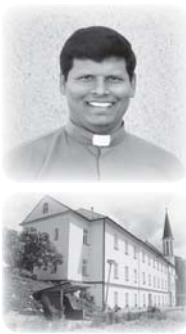

„ZÁZRAČNÁ MEDAILKA“ – přívěs na řetěz, zlato 14kar.: malá (14 mm) – 1150 Kč, střední (16 mm) – 1800 Kč, velká (19 mm) – 2900 Kč. Zlatá medailka Panny Marie Karmelské – ŠKAPULIŘ – 1800 Kč. Zasiíláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Zikova 13, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Srdčně zveme na **EXERCICIE S O. ANTHONYM, NÁSTUPCEM O. BILLA**

Šestidenní exercicie v tichu vedou k osobnímu setkání s Ježíšem a celkovému uzdravení člověka. Termíny: **30. 5. – 5. 6. 2010** Hejnice u Liberce, pro všechny věkové kategorie • **18. – 24. 7. 2010** Koclířov u Svitav, pro mladé. **Informace a přihlášky:** tel. 607 609 103, e-mail: anthony2010@seznam.cz.

V pondělí 31. května 2010 se koná první mezidiecézní setkání pro seniory na Vranově u Brna. Do projektu je zapojena i královéhradecká diecéze (a další tři diecéze). Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové zajišťuje **dopravu na toto setkání.** Odjezd z Hradce Králové. **Cena: 320 Kč.** **Podrobnější informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezehk.cz • web: www.dcshk.cz nebo www animatori.cz.

Mezinárodní rada Světového apoštolátu Fatimy rozhodla o konání 1. evropského regionálního mariánského kongresu v ČR, a to ve dnech **24. – 28. 9. 2010 v národním centru Světového apoštolátu Fatimy v ČR v Koclířově u Svitav.** V sobotu 25. 9. v 17 hod. bude hlavní mše svatá s obnovou zasvěcení Evropy Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, kterou povede nový pražský arcibiskup Dominik Duka s biskupy a kněžími ČR a zúčastněných zemí Evropy. Mohou se jí účastnit nejen delegáti kongresu, ale i široká veřejnost. Na závěr evropského kongresu jsou delegáti pozváni do Staré Boleslavi na národní Svatováclavskou pouť 28. 9. k Paládiu země české v úmyslu poděkovat za návštěvu Svatého otce Benedikta XVI. v ČR v loňském roce i 13. 5. 2010 ve Fatimě. **Bližší informace o kongresu a přihlášky:** Fatimský apoštolát v ČR • internet: www.cm-fatima.cz • mobil: 731 598 752 (1) • e-mail: fatima@iol.cz.

Oslavy 15. výročí návštěvy Sv. otce Jana Pavla II. na Svatém Kopečku u Olomouce – bazilika Navštívení Panny Marie
Program: Pátek 21. 5. 2010 v 19 hod. koncert cimbálové muziky Hradišťan pod záštitou Mons. Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého, a RNDr. Ladislava Šnevajse, náměstka primátora SmOl. Předprodej vstupenek: Infocentrum (podlouhí radnice), Horní nám. 1, Olomouc • Prodejna Matice cyrilometodějská, Dolní nám. 24, Olomouc • před akcí na místě.
Sobota 22. 5. 2010 v 10 hod. slavnostní mše svatá sloužená Mons. Janem Graubnerem, arcibiskupem olomouckým. Po jejím skončení v 11-11.30 hod. na Sadovém nám. na Sv. Kopečku slavnostní otevření **Poutní cesty s naučnou stezkou ze Sv. Kopečku na Sv. Hostýn** pod záštitou náměstka hejtmána Olomouckého kraje Ing. Pavla Horáka a Zlínského kraje Ing. Jindřicha Ondruše. Od 12 do 18 hod. v zimní kapli baziliky promítání DVD snímků z jubilejní návštěvy. Po celý den v bazilice a muzeu Matice svatokopecké výstava fotografií z návštěvy.
 Pořádá Matice svatokopecká spolu s Římskokatolickou farností Svatý Kopeček u Olomouce.

Liturgická čtení

Neděle 16. 5. – 7. neděle velikonoční
 1. čt.: Sk 7,55-60
 Ž 97(96),1+2b.6+7c.9
 Odp.: 1a+9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 22,12-14.16-17.20
 Ev.: Jan 17,20-26
Slovo na den: V dokonalé jednotě.

Pondělí 17. 5. – ferie
 1. čt.: Sk 19,1-8
 Ž 68(67),2-3.4-5ac.6-7ab
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 16,29-33
Slovo na den: Buďte dobré myslí.

Úterý 18. 5. – nez. pam. sv. Jana I.
 1. čt.: Sk 20,17-27
 Ž 68(67),10-11.20-21
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 17,1-11a
Slovo na den: Uvěřili, že jsi mne poslal.

Středa 19. 5. – ferie
 1. čt.: Sk 20,28-38
 Ž 68(67),29-30.33-35a.35b-36c
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 17,11b-19
Slovo na den: Neprosím, abys je vzal ze světa.

Čtvrtek 20. 5. – nez. pam. sv. Klementa Marie Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského (na Moravě: památka sv. Klementa Marii Hofbauera)
 1. čt.: Sk 22,30; 23,6-11
 Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 17,20-26
Slovo na den: Tak i oni ať jsou v nás.

Pátek 21. 5. – nez. pam. sv. Kryštofa Magallanese (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: Sk 25,13b-21
 Ž 103(102),1-2.11-12.19-20ab
 Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 21,15-19
Slovo na den: Miluješ mě více?

Sobota 22. 5. – nez. pam. sv. Rity z Cascie
 1. čt.: Sk 28,16-20.30-31
 Ž 11(10),4.5+7
 Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 21,20-25
Slovo na den: Proč se o to staráš?

večer: vigilie slavnosti Seslání Ducha Svatého
 1. čt.: Gn 11,1-9 nebo Ex 19,3-8a.16-20b nebo Ez 37,1-14 nebo Jl 3,1-5
 Ž 104(103),1-2a.24+35c.27-28.29bc-30
 Odp.: srov. 30 (*Sesli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Řim 8,22-27
 Ev.: Jan 7,37-39
Slovo na den: Těm, kdo v něho uvěřili.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. KVĚTNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 5.		PO 17. 5.		ÚT 18. 5.		ST 19. 5.		ČT 20. 5.		PÁ 21. 5.		SO 22. 5.			
Antifona	642	722	642	722	642	722	642	722	1722	1941	642	722	642	722		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	642	722	642	722	642	722	642	722	1723	1941	642	722	642	722		
Antifony	655	735	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	740	661	743	664	747	1724	1942	670	754	673	757		
Antifona k Zach. kantiku	655	736	658	740	661	744	664	747	1320	1534	670	754	674	758		
Prosby	655	736	658	740	661	744	664	747	1724	1943	671	754	674	758		
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	1372	1533	665	748	1320	1534	671	1536	674	1536		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	759		
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	758		
Nešpory:																
Hymnus	641	721	641	721	641	721	641	721	1727	1946	641	721	641	721		
Antifony	652	734	656	738	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	676	760
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	676	760
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	742	663	745	666	749	1730	1949	672	756	678	762
Ant. ke kant. P. M.	653	735	657	739	660	742	663	746	666	749	1320	1535	673	756	678	762
Prosby	653	735	657	739	660	742	663	746	666	749	1731	1950	673	757	678	763
Záv. modlitba	655	737	655	737	659	741	1372	1533	665	748	1320	1534	671	1536	679	763
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

UZDRAVENÍ RODOVÝCH KOŘENŮ

Kenneth McAll • *Z angličtiny přeložila Lucie Valchářová*

Anglický psychiatr na základě své lékařské praxe a zkušeností víry dospěl k přesvědčení, že mnozí pacienti trpící zdánlivě příznaky psychických nemocí jsou ve skutečnosti obětmi negativní duchovní zátěže svého rodu a jeho historie. V knize předkládá své zkušenosti s duchovním uzdravováním rodu nebo rodových kořenů života.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 134x195 mm, 112 stran, 139 Kč

SEDM HLAVNÍCH HŘÍCHŮ A JAK JE PŘEKONÁVAT

Graham Tomlin • *Z angličtiny přeložil Vladimír Petkevič*

Autor knihy zkoumá původ, význam a pozadí sedmi hlavních hříchů. Nabízí také podněty, jak lze překonávat tendenci upadat do těchto hříchů v našem každodenním chování.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 135x195 mm, 144 stran, 159 Kč

HLAVNÍ NEŘESTI

Dag Tessore • *Z italského přeložila Marie Reschelová*

Jak se změnit a porazit vlastní neřesti a znovu získat svobodu? Začít můžeme diagnózou a léčbou sedmi nemocí, z nichž vychází každé duchovní a tělesné zlo člověka. Tato knížka je srozumitelným a praktickým průvodcem pro ty, kteří chtějí vzít znovu do svých rukou vlastní život a důkladně na sobě pracovat. Oporou při tom budou církevní otcové, velcí znalci lidské duše.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 72 stran, 102 Kč

SLUŽBA OSVOBOZOVÁNÍ OD ZLÝCH DUCHŮ

Francis MacNutt • *Z angličtiny přeložil Michal Karla*

Praktická příručka pro pastorační službu v oblasti osvobozování od zlých duchů a s ním spojeného vnitřního uzdravování. Těžištěm knihy je uvedení do vlastní služby osvobozování, a to velmi konkrétní formou. Autor vysvětluje, jak rozpoznat démonickou svázanost, jaké má příčiny, s jakými kategoriemi zlých duchů se lze setkat, a přináší i praktické instrukce, jak s nimi zacházet. MacNuttův přístup předpokládá, že modlitba víry bude uplatňována ve spolupráci s medicinou a psychologickým poradenstvím.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 328 stran, 279 Kč

UZDRAVENÍ A EXORCISMUS • JAK ROZLIŠOVAT?

Philippe Madre • *Z francouzštiny přeložili Tomáš Chudý a Helena Voráčová*

Knihy se věnuje citlivé otázce rozlišování mezi uzdravením a exorcismem. Autor vychází z vlastní zkušenosti lékaře, z evangelijního pohledu na Ježíše a z učení církve.

Paulínky • Brož., 125x200 mm, 296 stran, 298 Kč

BÁZEŇ PŘED BOHEM A STRACH Z ĎÁBLA

Alain Quilici • *Z francouzštiny přeložila Kateřina Zilynská*

Autor se v první části knihy zabývá otázkou bázně před Bohem a strachem z Boha. V druhé části vysvětluje na základě Bible, kdo je to ďábel a jak vést boj s tímto nepřítelem Boha a člověka.

Paulínky • Brož., 115x176 mm, 96 stran, 114 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.